

รายงานการประชุม
สภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๘

(สมัยสามัญ สมัยที่สอง)

วันอังคารที่ ๑๑ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๖๐

ฉบับสำนักงานพิมพ์

ครั้งที่ ๑ ถึง ครั้งที่ ๑๐ (สมัยสามัญ สมัยที่สอง) วันที่ ๑๐ ธันวาคม ๒๕๖๕ - ๑๘ มกราคม ๒๕๖๐

พ.ศ. ๒๕๖๐

(๕)

ครั้งที่ ๘/๒๕๗๐ (ตำนาน)

๑. รบรองรายงานการประชุมสภา ครั้งที่ ๓ และ
๒/๒๕๗๐ (ตำนาน) ตำนานที่ ๒ ๓๖๗
๒. รัฐบาลตอบกระทู้ถามสมาชิกสภา
ก. เรื่อง การจ่าย ค่าพาหนะให้แก่ ผู้ พันโท
ของนายสว่าง ดินทพันธ์ ๓๖๗-๓๖๘
ข. เรื่องการขอหรือคัดค้านอน การต่อสวน
ในคดีอาญา ของนายสว่าง ดินทพันธ์ ๓๖๘-๓๖๙
ค. เรื่องค่าแรงงาน ของกรรมกรชุกดิน ของ
ค. ดั่งอน พะยงพงศ์ ๓๖๙-๓๗๐
ง. เรื่องกรมพาณิชย์ ของ ค. ดั่งอน พะ
ยงพงศ์ ๓๗๐
จ. เรื่องเงินรายได้ของวัดป่าเตไธย ของนาย
สว่าง ดินทพันธ์ ๓๗๑-๓๗๒
ฉ. เรื่องการสร้างประตูหน้า บ้านพัง ของนาย
สว่าง ดินทพันธ์ ๓๗๒-๓๗๓
ช. เรื่อง ค่าพาหนะในการ โยกย้าย ข้าราชการ
ของนายสว่าง ดินทพันธ์ ๓๗๓-๓๗๔
๓. เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติ แก้ ไข เปลี่ยนแปลง
กฎหมาย ลักษณะอาญา ของนายสว่าง ดินท
พันธ์ ๓๗๔-๓๗๕

แก้คำผิด

<u>หน้า</u>	<u>บรรทัด</u>	<u>คำผิด</u>	<u>คำถูก</u>
๘	๓๓	เดชาธิกรรต์ภาฯ	เดชาธิการต์ภาฯ
๖๖	๕	เซ่น	เซ่น
๘๒	๓	ถิ่น	ถิ่น
๘๖	๓๓	ถนน	ถนน
๓๐๘	๕	ชุมชนอนุสาถน	ชุมชนอนุสาถน
๓๓๓	๓๓	ประชาศภาฯ	ประชานต์ภาฯ
๓๓๖	๘	พิจารณา	พิจารณา
๓๓๖	๘	รัฐมนตรี	รัฐมนตรี
๓๔๓	๖	โครงการน	โครงการน
๓๓๕	๘	กรรมาธิการ	กรรมาธิการ
๓๓๕	๘	ตรวจ	ตรวจ
๓๓๕	๘	ครบ	ครบ
๓๓๕	๓๐	ความ	ความ
๓๖๕	๘	ฉบับ	ฉบับ
๓๘๕	๘๓๖	ของ	ของ

<u>หน้า</u>	<u>บรรทัด</u>	<u>คำผิด</u>	<u>คำถูก</u>
๒๘๓	๓	ชาน	ชา
๒๘๓	๘	รัฐมนตรี	รัฐมนตรี
๒๘๓	๓๕	รัฐมนตรีว่าการ	รัฐมนตรีว่าการ
๒๘๕	๕	ชานิต	ชนิต
๒๘๓	๓๖	เอง	เอ
๓๒๒	๕	มอง	ของ
๓๖๒	๖	ต่อน พงศ์สุวรรณ	ต่อน พงศ์สุวรรณ
๓๗๕	๓	๓ ทนค	๓ ทน
๓๗๗	๕	ชาดูจ	ชาดูจ
๔๖๓	๘	กระทรวง	กฎกระทรวง
๔๖๕	๓๗	ตุลาการ	ตุลาการ
๔๖๖	๘	คณะตุลาการ	คณะกรรมการตุลาการ
๔๗๗	๓	น.ต.	น.ท.
๔๘๒	๘	เข้า	ชา
๔๘๕	๓๕	ของ	ขอ
๕๐๗	๘	ประชาธิปไตย	ประชาธิปไตย
๕๐๗	๓๕	ประชาธิปไตย	ประชาธิปไตย
๕๐๘	๓๓	ธิปไตย	ธิปไตย
๕๓๕	๓๐	ธิปไตย	ธิปไตย

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร
ครั้งที่ ๕/๒๔๘๐ (สามัญ) สมัยที่ ๒ ชุดที่ ๑
วันอังคารที่ ๑๑ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๘๐
ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม
เริ่มประชุมเวลา ๑๕.๓๘ นาฬิกา

ประธานสภาฯ: วันหมดสมาชิกมาประชุม ๓๓๘ ท่าน เป็นองค์
ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมรับรองรายงานการประชุมสภาฯ
ครั้งที่ ๓ และ ๔/๒๔๘๐ (สามัญ) สมัยที่ ๒ ชุดที่ ๒ มีผู้ใดคัดค้าน
หรือไม่

ไม่มีสมาชิกคัดค้าน

ประธานสภาฯ: ไม่มีผู้ใดคัดค้าน ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมนี้
อนุมัติ ในวาระต่อไปกระทู้นี้ กระทู้นี้ ๓ ของนายสว่าง สนิทพันธุ์ เรื่อง
การจ่ายค่าพาหนะให้แก่ผู้พันโทฯ

๑๕.๓๘ น.

นายสว่าง สนิทพันธุ์ (สุพรรณบุรี): ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้นี้
ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยดังต่อไปนี้ ด้วยผู้ต้องหาที่ตำ-

เกอตั้งตัวไปจังหวัดและทางจังหวัดไม่พร้อมได้ปล่อยตัวไปก็ดี และ
นักโทษซึ่งศาลพิพากษาให้จำคุกหรือจำแทนปรับในเมื่อพ้นโทษแล้วก็
ทางการหาได้จ่ายเงินค่าพาหนะเดินทางกลับยังภูมิดำเนาของเขา เขา
จะต้องได้รับความลำบาก เช่น นอนตามศาลาวัด อดอาหาร เหล้า
ฮากเป็นเครื่องเร้าใจให้กลับประพฤติผิดกฎหมายได้อีกทั้ง ๆ ที่เพิ่งหลุด
พ้นโทษไปใหม่ๆ ด้วยความจำเป็น จึงกดตัวมาด้วยบังคับ เพราะ
ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอทราบว่ ทางการจะอนุญาตเงินประเภทหนึ่งใดมา
จ่ายเป็น ค่าพาหนะให้แก่จำเลยและผู้ต้องหา ที่ยากจน อนาคตจึงกดตัว
แล้วนั้นด้วยจะได้หรือไม่ เพราะเหตุใด

๑๕.๔๐ น.

น.ต. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
มหาดไทย: รัฐบาลขอตอบกระทงนี้ ผู้ต้องหาที่อำเภอ ตั้งตัวไปจ้ง-
หวัด ซึ่งทางจังหวัดตั้งปล่อยตัวโดยไม่พร้อม ทางกรมไม่ได้ตั้งเงิน
งบประมาณเพื่อจ่ายเงินค่าพาหนะให้ ทั้งนี้เพราะผู้ต้องหาโดยมากมี
ถิ่นฐานอยู่ในจังหวัดนั้นๆเอง ย่อมไม่เป็นการยากลำบากนักที่จะกลับ
ไปยังภูมิดำเนาของตน สำหรับนักโทษซึ่งทางการได้ตั้งข้ายจากจังหวัด
ต่าง ๆ มาจองจำไว้ในเรือนจำของมหันตโทษ ฤโทษ หรือเรือนจำ
ต่างจังหวัดบางแห่ง เมื่อพ้นโทษแล้วก็ได้จ่ายเงินค่าพาหนะให้กลับภูมิดำ-
เนาเดิมพร้อมทั้งค่าเบี้ยเลี้ยงด้วย ส่วนนักโทษที่ค้างจองจำอยู่ใน

จังหวัดของคนไม่ได้จ่ายให้ เพราะถือว่า การกดขี่ไปยังถิ่นฐานเดิม
ย่อมไม่เป็นการยากลำบากดังที่ใดก็ตามมาแล้ว

๑๕.๕๑ น.

นายสว่าง สนิทพันธุ์ (สุพรรณบุรี) : ตามที่ท่านรัฐมนตรี
ได้ตอบกระทู้ถามของข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้ายังข้องใจ อยู่ในตอนที่ว่า
นักโทษซึ่งต้องโทษอยู่ในเรือนจำจะทำได้ก็อยู่ในจังหวัดนั้น เห็นว่าไม่
เป็นการไกลและไม่ใช่อันที่ควรนั้น ข้าพเจ้าใคร่จะขอถามว่า ในจังหวัด
หนึ่ง ๆ ค่ามัดตั้งอยู่ห่างจากจังหวัดมีประมาณตั้ง ๓ วัน ๕ วันก็มี เช่น
นั้นท่านยังจะเห็นว่าไม่เป็นการห่างไกลอีกหรือ และท่านจะตั้ง หรือไม่
เงินงบประมาณประเภทนี้ข้าพเจ้าขอทราบ

๑๕.๕๒ น.

น.ต. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
มหาดไทย : ข้าพเจ้าได้ตอบแล้วว่าไม่ยากลำบากนัก คือไม่ใช่หมายความว่า
ความว่าไม่ยากลำบากทีเดียว ก็ว่ามีความยากลำบากอยู่ด้วยเหมือนกัน
ในบางแห่ง แต่ว่าในการที่จะตั้งงบประมาณเป็นการทั่วไปเช่นนั้น
ท่านสมาชิกย่อมจะทราบอยู่ว่า เราจะต้องใช้จ่ายเงินเป็นจำนวนมาก
เท่าที่กระทรวงมหาดไทยดำเนินการคิดคืออยู่กับกระทรวงการคลังแล้ว

นี้ ก็คือว่าจะต้องการจะขยายออกไป นักโทษซึ่งส่งไปจองจำในต่าง
จังหวัดก็ขอให้ไต่คำพยานะเดินทางกลับด้วย คือไม่จำเป็นจะต้องมา
อยู่กับहितโทษหรือตโทษแต่แห่งเดียว และนอกจากนั้นโคชัยบเบย-
เตียงให้ตั้งขึ้นตามสมควร ซึ่งอยู่ในความคำริ ของกระทรวง การคดี
แล้ว ส่วนการที่จะจ่ายท้อๆ ไปแก่นักโทษซึ่งพ้นโทษไปแล้วนั้น เป็น
เรื่องที่จะค่อยทำค่อยไป แต่อย่างไรก็ดี สำหรับกระทรวงมหาดไทย
มีโครงการที่จะตั้งกระทรวงมหาดไทยเมื่อพ้นโทษไปแล้ว ซึ่งจะได้อา-
เนินการต่อไป

๑๕.๔๓ น.

นายสว่าง สนิทพันธุ์ (สุพรรณบุรี): ตามที่ท่านคณะรัฐ-
บาลได้ตอบมาว่าจะได้พยายามกระทำต่อไปนั้น ข้าพเจ้ายังสงสัยกันว่า
เมื่อไร เพราะคำว่าพยายามนั้นเป็นการกว้างมาก อยากจะทราบว่
เมื่อไรจะลงมือทำ ยิ่งกว่านั้นถ้าในชั้นท่านจะตั้งเงินค่าพยานะได้ ไม่
ได้ เนื่องจากจำเป็นจำต้องใช้จ่ายเงินทองมากมาย เพราะการตั้งจะ
ต้องตั้งเงินทั้งประเทศแล้ว ข้าพเจ้าขอทราบว่ถ้าท่านจะกรุณาจ่ายบ-
ประมาณ ท่านจะตั้งบประมาณได้เพียงแต่เป็นค่าเบยเตียง สำหรับ
เป็นเครื่องประทังชีวิตเท่านั้นจะได้หรือไม่ เพราะคนเรากุณยอมอยู่
ได้ด้วยอาหารทั้งสี่ มาตราว่าในเรื่องค่าพยานะถ้าหากว่าไม่มี รอให้
ตั้งเบยเตียงไว้ก่อนจะได้หรือไม่

๑๕.๔๔ น.

น.ต. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย: รัฐบาลได้ตอบแล้วว่า อะไร อยู่ในเกณฑ์ที่จะจ่ายได้ และนอกจากนั้นได้ตอบไปแล้วว่า อะไรอยู่ในเกณฑ์ที่จะกระทำขยับขยายให้กว้างขวางยิ่งขึ้นไป นี้ได้มีอยู่แล้ว .

ประธานสภาฯ : กระตุ๊กคือไปของนายสว่าง สนิทพันธุ์ เรื่องการขอคุหรือขัคค์ด้านฉนวนการสอดส่องในคดีอาญา

๑๕.๔๕ น.

นายสว่าง สนิทพันธุ์ (สุพรรณบุรี) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามดังต่อไปนี้ ทราบว่าบรรดาการสอดส่องในคดีอาญาที่ตามอำเภอต่าง ๆ ส่งด้านฉนวนไม่มีตัวจำเลย โดยทางอำเภอได้ปล่อยไป เพราะเหตุหนึ่งเหตุใดก็ดี หรือที่ส่งด้านฉนวนการสอดส่องพร้อมทั้งตัวจำเลยมายังจังหวัดก็ดี แต่พนักงานอัยการได้ตรวจด้านฉนวนและทำความเห็นปล่อยตัวจำเลยไปโดยฐานหนึ่งฐานใดก็ตาม หากเจ้าทุกข์ต้องการฟ้องร้องคดียังโรงศาลเอง และร้องขอตรวจคุหรือขัคค์ด้านฉนวนการสอดส่องในเรื่องนั้น ๆ ต่อพนักงานอัยการ เพื่อดำเนินคดีต่อไปตามสิทธิ์ที่เขามีอยู่ แต่โดยเฉพาะอย่างยิ่งพนักงานอัยการ จังหวัดสุพรรณบุรี ไม่ยอมให้ตรวจคุหรือขัคค์ อันเป็นเหตุให้เกิดการเสียหายแก่ราษฎรหลายประการ คงมุ่งขอทราบว่าเป็นความจริงหรือไม่ และเพราะเหตุใด หากจะอนุญาตให้ตรวจคุหรือให้ขัคค์แล้วเรียกค่าธรรมเนียมจะขัดข้องหรือไม่

๑๕.๕๖ น.

น.ต. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย: รัฐมนตรีขอตอบว่า การที่พนักงานอัยการไม่ยอมให้เจ้าทุกข์หรือคดีด้านฉ้อฉลการสอบสวนในกรณีที่ตั้งไม่ฟ้องผู้ต้องหาเป็นความจริง ทั้งนี้เพราะถือว่า ด้านฉ้อฉลการสอบสวนเป็นเอกสิทธิ์ในราชการ ซึ่งถ้ายอมให้ใครๆ หรือคดีกันใด ก็อาจจะเป็นการเปิดโอกาสให้มีการชักซ้อมพะยาน ปรักปรำจำเลย อันจะทำให้เสียชื่อเสียงแก่ความยุติธรรมประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่งเมื่อยอมให้เจ้าทุกข์หรือคดีใด ก็ต้องยอมให้ผู้อื่นทำได้อีก ซึ่งทั้งนี้ อาจนำเอาด้านฉ้อฉลการสอบสวนไปเป็นเครื่องมือช่วยเหลือนักโทษในทางที่ไม่สมควร และทำให้เป็นการเสื่อมเสียแก่ความยุติธรรมเช่นเดียวกัน เนื่องจากเหตุผิดดังกล่าวแล้ว แม้ผู้ขอทุกข์หรือคดีจะยอมเสียค่าธรรมเนียมให้ ก็ย่อมจะอนุญาตให้ไม่ได้ เพราะไม่ชอบด้วยความยุติธรรมดังกล่าวแล้ว

นายสว่าง สนิทพันธ์ (สุพรรณบุรี): ตามที่คณะรัฐมนตรีได้ตอบกระทู้ถามข้าพเจ้ามาแล้วนั้น ข้าพเจ้ายังข้องใจอยู่ที่ท่านใช้คำว่าข้างๆ ว่า เป็นความลับในราชการนั้น ข้าพเจ้าใคร่จะขอถามว่า อย่างจะเรียกว่าเป็นความลับ คดีชนิดไหนเป็นความลับ ทำให้การเป็นความลับหรือว่าความเห็นของเจ้าหน้าที่เป็นความลับ เพราะถ้าจำเป็นค่ากว้างที่สุด

๑๕.๕๕ น.

น.ต. หลวงชำนาญวาสุวัตติ์ ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย: ข้าพเจ้าได้ตอบแล้วว่า ด้านอนุกรมการสอบสดนเป็นความลับ

นายสว่าง สนิทพันธ์ (สุพรรณบุรี): ทว่าด้านอนุกรมการสอบสดนนั้นหมายความว่าถึงสัตว์หนึ่งสี่หลายอย่าง เพราะฉะนั้นในการที่ข้าพเจ้าตั้งกระทู้ถามมาก็เพื่ออยากจะต้องการพุดกันเป็นความจริง ไม่ใช่มาพุดกันเป็นการพุดเล่น ๆ หรือเล่นด้านอน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าใคร่ขอให้ทางรัฐบาลได้ ไปรุดแถลงให้ข้าพเจ้าหายความข้องใจ ความลับก็ควรจะถ้อยคำพะยานหรือความเห็นทางราชการที่ได้บันทึกลงไป เช่นความเห็นของอัยการเป็นต้น ไม่ใช่ต้องการให้ท่านพุดเป็นแต่เพียงว่าขอไปที่เท่านั้น การที่ข้าพเจ้าสอบถามมานั้นเป็นแต่เพียงต้องการทราบจริง ๆ

น.ต. หลวงชำนาญวาสุวัตติ์ ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย: ด้านอนุกรมการสอบสดนรู้จักดีว่าอะไรบ้าง คำให้การของพะยานตลอดจนกระทั่งบันทึกความเห็นของเจ้าหน้าที่ด้วย

๑๕.๕๗ น.

นายสว่าง สนิทพันธ์ (สุพรรณบุรี): ที่คณะรัฐบาลว่า ถ้าหากว่าจะให้โจทก์คัดไปนั้นยอมเป็นการเสียหายแก่จำเลย เสียหายอย่างไรข้าพเจ้าไม่ทราบ เพราะข้าพเจ้ายังสงสัยนัก การที่ทางฝ่ายเจ้าหน้าที่ไม่ยอมให้บันทึก.....

ประธานสภาฯ : ท่านถามซี ท่านอย่าอภิปราย ข้าพเจ้าฟังมานานแล้ว ท่านถามว่าเสียหายอย่างไร ตั้งเป็นคำถาม

นายสว่าง สนิทพันธ์ (สุพรรณบุรี) : ทิศณะรัฐบาลบอกถ้าให้กักไปนั้นจะต้องเสียหาย ข้าพเจ้ายังสงสัย ขอท่านได้โปรดอธิบายถึงความเสียหายว่าเสียหายอย่างไร

๑๕.๕๖ น.

น.ค. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : ได้ตอบแล้วตั้งแต่ตอนนั้นว่า เสียหายนั้นเสียหาย ๒ ประการ ประการที่ ๑ เจ้าทุกรุ่นนี้ ถ้าจะอาศัยประโยชน์จากอำนาจการติดต่อหรืออำนาจบทความเห็นของเจ้าหน้าที่ไปทำให้เป็นการเสียเปรียบแก่จำเลยหรือผู้ต้องหาเป็นต้น และในการชักชวนและปลุกพระยานและอะไรเช่นนั้น และในทางตรงกันข้าม ถ้ายอมให้เจ้าทุกรุ่นนี้ อำนาจได้เด็ด ก็ต้องยอมให้ผู้อื่นคัดได้ด้วย เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วถ้าจะเป็นเครื่องมือที่จะช่วยเหลือจำเลยในทางที่ไม่สมควรและเสียความยุติธรรม

นายสว่าง สนิทพันธ์ (สุพรรณบุรี) : ตามที่ท่านคณะรัฐบาลได้ตอบมานั้นว่า เป็นการเสียหายนั้น ท่านได้พิจารณาถึงแต่เฉพาะฝ่ายเจ้าทุกรุ่น แต่ฝ่ายจำเลยท่านได้พิจารณาถึงบ้างหรือไม่ว่ามีผลเสียหายอย่างไร ฝ่ายผู้ที่ไม่ยอมให้คัดอำนาจ

น.ต. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย: ได้ตอบแล้ว

ประธานสภาฯ: หมวด ๓ หมวดแล้ว เราตอบมาแล้ว ก็ที่ข้อไปของนายคาบตั้งวง พะยุงพงศ์ เรื่องค่าแรงงานของกรรมกรชุกดิน

๑๕.๕๐ น.

ด. สงวน พะยุงพงศ์ (ปราจีนบุรี): ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ดังต่อไปนี้ หลักเกณฑ์การจ้างกรรมกรมีอย่างไร ซึ่งบัดนี้ปรากฏว่า ผู้รับเหมาเป็นจีนไม่ให้เงินค่าแรงชุกดินแก่กรรมกรไทย ๒๓ คน ซึ่งได้ชุกดินทางตรงหลักกิโลเมตรที่ ๒๐ ของกรมทางจังหวัดปราจีนบุรี กระทรวงมหาดไทยจะมีทางช่วยกรรมกรเหล่านั้นวิธีใดบ้าง

น.ต. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย: รัฐบาลขอตอบว่า หลักเกณฑ์การจ้างกรรมกรนั้น ถ้าเป็นงานของกรมโยธาเทศบาล เจ้าหน้าที่กรมโยธาเทศบาลเป็นผู้ควบคุมตลอดจนเป็นผู้จัดหาจ้างกรรมกรเข้าทำงาน และเงินค่าจ้างตามปกติจ่ายให้เมื่อสิ้นเดือนในเดือนหนึ่ง ๆ โดยเจ้าหน้าที่ผู้ควบคุมงานนั้นเป็นผู้จ่าย ในเรื่องผู้รับเหมาจีนไม่ให้เงินค่าแรงชุกดินแก่กรรมกรไทย ๒๓ คนนั้น หากกรรมกรร้องเรียนขึ้นมาตามทางการ โดยมีเหตุผลเพียงพอ กระทรวงมหาดไทยก็จะจัดการช่วยเหลือได้ โดยให้ผู้รับเหมาปราณีประนีประนอมกับกรรมกร

๑๕.๕๑ น.

ด. สวงน พะยุงพงศ์ (ปราจีนบุรี) : ปราบฏในเรื่องนี้
 อยากจะทราบว่าการตรวจมหาดไทยได้ทำสถิติได้หรือไม่ หรือเปิดว่า
 การจ้าง กรรมกรที่ให้ ใช้ ในทางประมุดใน จังหวัด ปราจีนบุรีมี เป็นเด็ก
 เป็นไทยเท่าไร.....

ประธานสภา ฯ : ท่านต้องให้เขามีโอกาสได้ตรวจสอบซิ ไม่ใช่
 ท่านถามมาอย่างนี้เขาไม่มีโอกาสไปตรวจสอบได้ ตามใหม่

ด. สวงน พะยุงพงศ์ (ปราจีนบุรี) : โดยเฉพาะสำหรับ
 กรรมกรในเรื่องนี้ทราบว่าทางอำเภอจังหวัดปราจีนบุรีได้รับเรื่องราวได้
 แต่ไม่ได้ รมักการให้เรียนร้อย ทางกระทรวงมหาดไทยได้ทราบหรือ
 เปิด

น.ต. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ ร.ม. รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
 มหาดไทย : ไม่ทราบ

๑๕.๕๒ น.

ด. สวงน พะยุงพงศ์ (ปราจีนบุรี) : ถ้าหากว่าทางคันทาง
 ไม่จัดการเช่นนั้น แต่เจ้าพเจ้าขอเรียนให้ทราบเดี๋ยวนี้ ทางกระทรวง
 มหาดไทยจะจัดการได้หรือไม่

ประธานสภา ฯ : ท่านจะไปเรียนให้ทราบอย่างไรได้ เจ้าหน้าที่
 ต้องเด้นมาตามลำดับ นี้ท่านถาม ท่านอยากจะทราบ อะไรจากท่าน

รัฐมนตรี ททาทูกตามได้ นม่นอกคความรู้อ้อเทจจริงท่านค้องไป
สืบมา ตามใหม่

ด. สงวน พะยุงพงศ์ (ปราจันบุรี): ในเรื่องนักรรรมกรได้
รับความเคือคร้อนอย่างเด่นดำหัด เรื่องนี้ได้เกิดมานานแต่ แต่
กรรรมกรยังไม่ได้รับค่าแรง อยากทรวบดำกรทรวงมหาดไทยจะวาง
นโยบายอะไรให้คักดำนี้จะได้หรือไม่

๑๕.๕๓ น.

น.ต. หลวงขำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. รัฐมนตรีดำการทรวง
มหาดไทย: โดยปกติเมื่อใครได้ รับความเคือคร้อนประการใด ก็ยอม
มีเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง มีค่าตเป็นเครื่องดำหับที่จะช่วยเหล็ดออยู่แต่
แต่ทดำโดยฉะเพาะในเรื่องนี้ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการสร้างทางนั้น ทางทรวง
มหาดไทยก็ดำในฐานที่เม็นนายจ้างที่ให้ คนไป อักค้อหนึ่งก็ยอม
ใช้อำนาจได้ ในการที่จะให้นายจ้างปรานีประนอมกับกรรรมกร แต่ถ้ำ
ไม่ปรากฏดำกรรรมกรนั้นไม่ใช้ สิทธิของคนในทางร้องเรียนก็คัก ในการ
ไปฟ้องร้องค้อศาลก็คัก ก็เป็นอันจใจที่ทรวงมหาดไทยจะช่วยอย่าง
ไรมิได้

ด. สงวน พะยุงพงศ์ (ปราจันบุรี): ข้ำพเจ้าชอดตามช้อค้อ
ไปดำ โดยฉะเพาะดำหับทรวงเศรษฐการ ข้ำพเจ้าชอดคักจะคักตาม

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐการตั้ง ๓. กรมพาณิชย์เป็นกระ-
กุกตั้งหลังของ กระทรวงเศรษฐการ หาดายนี้ มาแล้วไม่มีตัว อธิบดี
เพราะเหตุใด เมื่อไรจึงจะตั้ง ๔. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐ-
การได้ตั้งกรรมการสำรวจภาวะกรรมกรตามพระราชบัญญัติแล้วหรือ
ยัง ถ้าไม่ตั้งเป็นเช่นนั้น และอีกเมื่อไรจึงจะเรียบร้อย

๑๕.๕๕ น.

พ.อ. พระบริภัณฑ์อุทกกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐ-
การ: กระทรวงเศรษฐการขอตอบดังนี้ ๑. ผู้ตั้งกระทู้ถามกักตักใน
คำถามนี้ว่า กรมพาณิชย์เป็นกระกุกตั้งหลังของกระทรวง อธิบดี
ของกรมนี้ก็เป็นกระกุกตั้งหลังเช่นเดียวกัน อนึ่งตำแหน่งอธิบดีนั้น
เป็นข้าราชการสามัญ แต่การพาณิชย์นั้นเมื่อเห็นเหตุยทางปฏิบัติมาก
อยู่ ผู้เป็นอธิบดีกรมนี้จึงต้องมีความรู้ ในทางปฏิบัติเช่นว่านของพ่อ
ค้าเป็นสำคัญด้วย อันที่จริงในระหว่างเวลาที่ท่านว่าไม่มีตัวอธิบดี
กระทรวงเศรษฐการได้ตั้งผู้รักษาการแทนอธิบดีไว้แล้ว ซึ่งมีหน้าที่
และความรับผิดชอบทุกประการ ไม่แตกต่างกับตัวอธิบดีเลย เพียงแค่
ตัวอักษรและเงินเดือนแตกต่างกันเท่านั้น ดังนั้นถ้าเมื่อใดจะตั้งขึ้น
ขอตอบว่าเป็นทางการปกครอง กระทรวงเศรษฐการจักได้ดำเนินการ
ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนตามโอกาสที่สมควร ๒.
กรรมการสำรวจภาวะกรรมกรตามพระราชบัญญัตินั้นยังไม่ได้ตั้ง จะ
ตั้งเมื่อมีความจำเป็นและถึง โอกาสอันสมควร

๑๕.๕๕ น.

ประธานสภาฯ: กระทั่งถามต่อไปของนายสว่าง สนิทพันธุ์ เรื่องเงินรายได้ของวัดป่าเตโชชัย อันนี้ทางรัฐบาลขอเดือน เพราะยังตอบไม่ได้ กระทั่งถามต่อไปของนายสว่าง สนิทพันธุ์ เรื่องเงินเดือนป่าของจังหวัดสุพรรณบุรี

นายสว่าง สนิทพันธุ์ (สุพรรณบุรี): ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถาม คณะรัฐมนตรี ได้ทราบ ว่า เงินของเดือนป่า สำหรับ จังหวัดสุพรรณบุรีแต่เดิมมายังมีเหลืออยู่ชุกมาก และอยู่ในความควบคุมดูแลจัดการของกรมการจังหวัดนั้น ขอทราบว่ามีอยู่จริงหรือไม่ และเป็นจำนวนเท่าใด ได้ใช้ทำประโยชน์อะไรไปบ้างหรือไม่ เพราะเหตุใดโดยฉะเพาะอย่างยิ่งเวลานี้มีค่างเงินสดอยู่ใหม่ เท่าใด และจะเอาเงินจำนวนนี้ทำประโยชน์อะไรต่อไปอีกหรือไม่ ประการใด

น.อ. หลวงสินธุ์สงความชัย ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการ: รัฐบาลขอตอบว่า เงินของเดือนป่าจังหวัดสุพรรณบุรียังคงมีเหลืออยู่จริง แต่ได้โอนให้เป็นสมบัติของตุ๊กเต้อจังหวัดสุพรรณบุรีไปหมดแล้ว ยอดเงินปรากฏตามรายงานครั้งสุดท้ายว่า มีเงินสด ๕๗๒ บาท ๗๒ สตางค์ เงินกู้ ๖,๗๐๐ บาท เงินที่รับโอนมาจากเดือนป่านี้ได้ใช้จ่ายจัดหาเครื่องอุปโภคบริโภคในการฝึกหัดอบรมตุ๊กเต้อ และในการชมนมตุ๊กเต้อของจังหวัด การที่จะใช้เงินทำประโยชน์อย่างไรต่อไปนั้นเป็นหน้าที่ของคณะกรรมการจัดการตุ๊กเต้อจังหวัดที่จะดำริจัดทำต่อไป

นายสว่าง สนิทพันธุ์ (สุพรรณบุรี) : ความที่รัฐบาลคอม
 ทุทคามของข้าพเจ้ามานั้น ข้าพเจ้ายังข้องใจ ประสงค์ว่ามีเงินจำนวน
 เหลืออยู่อีกมาก แต่โรงเรียนประจำจังหวัดศรีสะเกษ ข้าพเจ้าขอทราบ
 ว่าท่านจะเอาเงินจำนวนนั้นไปจัดการ หรือซ่อมแซมโรงเรียน ประจำจ
 ังหวัดจะได้หรือไม่ แต่ท่านว่าเอาเงินนั้นไปยกให้เป็นสมบัติของลูกเสือ
 เสียแล้ว

๑๘.๖๕ น.

น.อ. หลวงสินธุ์สงครามชัย ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
 ธรรมการ : เงินของลูกเสือจำเป็นจะต้องใช้ของลูกเสือ จะไปใช้ใน
 การศึกษาอย่างอื่นโดยฉะเพาะไม่ได้ เพราะวัตถุประสงค์ ได้วางไว้แล้ว
 ฉะเพาะสำหรับในการลูกเสือ

นายสว่าง สนิทพันธุ์ (สุพรรณบุรี) : ยิ่งกว่านั้น ข้าพเจ้ายัง
 ทราบว่าเงินจำนวนนี้ทางการได้ให้บุคคลอื่นไป แต่ได้มีการสูญหาย
 ไปโดยไม่ได้คืนและดอกเบี้ยมากหลาย ทางกระทรวงธรรมการ ได้ส่งม
 ตกลงไปบ้างหรือไม่ ว่าเป็นความจริงหรืออย่างไร

น.อ. หลวงสินธุ์สงครามชัย ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
 ธรรมการ : ทั้งการที่เกี่ยวกับลูกเสือทาง กระทรวงธรรมการ
 เกือบไม่มีหน้าที่เกี่ยวข้องเลย ในการบังคับบัญชาการ ก็เกือบไม่มีอำนาจ
 ที่จะทำได้ เพราะว่ามีขอบเขตอำนาจการปกครองของลูกเสือให้อำนาจ

กรรมการจัดการไปตามที่เห็นสมควรและกรรมการหนักใจก็ไปตามข้อ
บังคับฉบับนั้นด้วย แต่ว่าสำหรับข้อเท็จจริงที่ทางคณะกรรมการจะทราบนั้น
ข้าพเจ้าเรียนโดยย่อว่า เงินมอญ ที่ใหญ่ ยมเมื่อครั้งเงินเดือนบ้าน
ประมาณ ๓๓,๓๐๐ บาท คือมาปี พ.ศ. ๒๕๑๖ เมื่อเรารู้มาให้เงินรอง
ถูกเดือนประจำจังหวัดนั้น ใจจัดการเรียกคืนมาแต่เงินจำนวนมาก คง
เหลืออยู่หกพันกว่าบาทตามที่ข้าพเจ้าได้เรียนแต่เมื่อเงินที่โตก็ไป
นั้นได้ เงินชดเชยที่โตเข้ามาแต่ก่อนเมื่อยังเป็นเดือนบ้านอยู่ในขณะที่เป็น
ถูกเดือนแต่ไม่ได้มีการทำเช่นนั้นและทำให้ยืมไปนั้นมีหลักฐาน มีใบ
สัญญาเรียบร้อยและในขณะนั้นก็ยังคงเรียกทวงกันอยู่

๑๖.๐๐ น.

นายสว่าง สนิทพันธุ์ (สุพรรณบุรี) : ตามที่ท่านรัฐมนตรี
ได้ตอบมายังเดียงคำตามของข้าพเจ้าอยู่ เพราะข้าพเจ้าต้องการตามใน
ข้อที่ความบุคคลทั่วไปโดยไม่ได้ตั้งคนและตอก คือหมายความว่าทำให้
เงินจำนวนนั้นสูญไปมีบ้างหรือไม่ แต่ว่าท่านตอบไม่ถูกจุดที่หมายของ
ข้าพเจ้า

น.อ. หลวงสินธุสงครามชัย ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
ธรรมการ : ข้าพเจ้าเรียนแต่เมื่อก่อนแต่เดี๋ยวกว่า ทางกระทรวงธรรมการ
ไม่มีหน้าที่ไปเกี่ยวข้องในการเงินอันนั้นเลย เพราะว่าข้อบังคับระเบียบ
มีโดยฉะเพาะ ตามข้อบังคับนั้นทางจังหวัดส่งรายงานมาให้ทราบเพื่อ

รวบรวมเป็นรายงานและแจกจ่ายตามที่ต่าง ๆ เราไม่มีหน้าที่บังคับ
บัญชา จะบอกให้ทำอย่างนั้นอย่างนี้ไม่ได้ พระราชบัญญัติคณะกรรมการ
ทรงกรมการกำลังวังชอยู่ และหวังว่าจะเดินมาได้ ในวันนี้ ๒ วัน
เพราะว่าข้อเท็จจริงเหล่านี้เราไม่ได้มาโดย เพราะว่าไม่ได้ให้อำนาจ
เรา อำนาจอยู่ที่คณะกรรมการจัดการรถเตี๊ยะของสยามเวลานี้

ประธานสภาฯ : กระทั่งไปของนายสว่าง สนิทพันธ์ เรื่อง
การตั้งประคูนบ้านพัง

๑๖.๐๑ น.

นายสว่าง สนิทพันธ์ (สุพรรณบุรี) ราชเจ้าองค์ตั้งทุกความ
คณะรัฐบาลตั้งนี้ ด้วยได้ทราบว่าเจ้าพนักงานผู้ทำการสร้าง ประคูน
บ้านพัง อำเภอหางมดช จังหวัดสุพรรณบุรี ได้จัดการซุกทำประคูน
ฉีกพลาคนตั้งกับตอของถนนและลงมือซุกใหม่ขึ้นเป็นเหตุให้เสียเงา
การไปหลายเดือน และสิ้นเปลืองเสียเงินของรัฐบาลเป็นค่าใช้จ่ายไป
อีกหลายหมื่นบาทโดยใช่เหตุ แต่แล้วกับตอที่เจ็บไป ทั้งนี้อาจเป็น
ด้วยความหย่อนสมรรถภาพของพนักงานเจ้าหน้าที่ก็เป็นได้ แต่รัฐบาล
ทราบการกระทำผิดนี้บ้างใหม่ว่าเป็นความจริงหรือไม่ และได้จัดการ
ไปสถานใดหรือเปล่าเลย

๑๖.๐๒ น.

พ.อ. พระยาฤทธิอัคเนย์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรา-

ฉกรร: รัฐบาลขอตอบว่า การชดเชยสำหรับสร้างประติมากรรมที่บ้านพัง
 นนเป็นงานใน พ.ศ. ๒๔๗๒ ตามที่สอบถามได้ความว่าเจ้าหน้าที่ชดเชย
 พลาดไปจริง เนื่องจากมิได้วางหลักตารางไว้ให้แน่นอนในคราวทำ
 แผนที่บริเวณ จึงเป็นเหตุให้การวางเส้นแนวศูนย์กลางของประติ
 มากรรมคลาดเคลื่อนไป แต่นายช่างอำนาจการได้ไปตรวจพบแต่ก็ไ
 แก้ไขกันแต่ตอนต้นมือ จึงไม่เป็นเหตุถึงกับเสียหายมากมายดังกระทู้ถาม
 และเรื่องนี้มีได้มีการชี้แจงอำพรางประการโค ผู้บังคับบัญชาได้จัด
 การว่ากล่าวตักเตือนผู้กระทำการผิดพลาดไปตามทางการแล้ว

๒๖.๐๓ น.

นายสว่าง สนิทพันธุ์ (สุพรรณบุรี): ตามที่ท่านคณะรัฐ
 บาลตอบว่าไม่เสียหายมากมายนั้น ข้าพเจ้าขอทราบว่าเป็นอย่างไร
 จึงมากมาย เพราะตามที่ข้าพเจ้าทราบมาเป็นจำนวนหนึ่ง ๆ

พ.อ. พระยาฤทธิอัคเนย์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรา
 ฉกรร: ตามที่สอบถามแล้ว การชดเชยผิดพลาดไปจำนวนจะต้องชด
 โทษเป็นจำนวนเล็กน้อย คือถ้าจะคิดก็เป็นจำนวนเงินเท่าที่ข้าพเจ้า
 สอบสวนรายละเอียดประมาณในราวร้อยยี่สิบห้าบาทเท่านั้นเอง

นายสว่าง สนิทพันธุ์ (สุพรรณบุรี): หากจะเป็นจำนวน
 เงินเท่านั้น แต่ก็เป็นเงินของราษฎรนั่นเองที่ได้มอบให้รัฐบาลเป็น
 ธุจการแทนเรา แต่เมื่อผิดพลาดเสียหายไปเช่นนั้น ท่านเพียงแต่ตำหนิ

ถ้าเช่นนั้น พ่อแดงหรือ ท่านจะตัดเงินเดือนเขาหรือให้เขาชดใช้เงิน
ที่เขาทำผิดพลาดไปนั้นจะได้หรือไม่

พ.อ. พระยาฤทธิอัคเนย์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรา-
ธิการ: ข้าพเจ้าได้ตอบแล้ว บอกว่าเราได้พิจารณาถึงความผิดพลาด
อันนั้นแล้ว และก็เห็นเป็นการสมควรที่จะวางตัวตัดเดือนเท่านั้นเอง

๑๖.๐๔ น.

นายสว่าง สนิทพันธุ์ (สุพรรณบุรี) ตามที่ท่านคณะรัฐบาล
ได้บอกว่าจะได้จากถั่ว ข้าพเจ้าขอทราบว่าได้จากถั่วหรือได้ค่านิ
โทษ หรือทำอะไรไปแล้วหรือยัง หรือเป็นแต่เพียงจากถั่ว หรือ
เมื่อไรจะจากถั่วต่อไป

พ.อ. พระยาฤทธิอัคเนย์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรา-
ธิการ: รัฐบาลได้ตอบแล้วว่างานนี้เป็นงานปี พ.ศ. ๒๕๒๗ ต้องเดี๋ยวมา
กับแล้ว แต่ก็เห็นเพียงสอบสวน เมื่อสอบสวนได้ความเช่นนั้นก็มา
ตอบให้ทราบ เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นแล้ว

ประธานสภาฯ: กระตุ๋ต๋อไปของนายสว่าง สนิทพันธุ์ เรื่อง
คำพาหนะในการโยกย้ายข้าราชการ

๑๖.๐๕ น.

นายสว่าง สนิทพันธุ์ (สุพรรณบุรี): ข้าพเจ้าขอตั้งกระตุ๋

ถามคณะรัฐบาลดังนี้ ด้วยการโยกย้ายข้าราชการไปรับราชการในที่
ต่าง ๆ บางรายต้องเสียค่าพาหนะในการขนส่งเกินค่า ^{๕๕} ทั้งนี้โดยทาง
การตามจังหวัดต่าง ๆ หากได้ มีการประกาศให้มีการประมูลราคาในการ
ขนส่งไม่ จึงทำให้ราคาแพงเกินสมควรไป ในที่หนึ่ง ๆ เป็นจำนวนเงิน
มิใช่น้อย ดังนั้นจึงขอทราบว่าการจะตั้งให้บรรดาจังหวัดต่าง ๆ
ต้องมีการประมูลขนส่งในเมื่อมีข้าราชการโยกย้ายเสมอไป ทั้งนี้เพื่อ
เป็นการประหยัดเงินรายจ่าย และเป็นการเปิดโอกาสให้ราษฎรได้มี
สิทธิเข้าประมูลให้ได้ราคาพอสมควร ทั้งนี้จะเป็นการรัดข้อ อย่างไรก็ดี
หรือไม่ เพราะเหตุใด

๑๖.๑๖ น.

พระยาไชยยศสมบัติ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง: รัฐ-
บาลขอตอบว่า การที่จะให้มีการประมูลขนส่งตามที่ถามมานั้น หาก
เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยอัตราค่าพาหนะและเบียดเบียน
ทาง พ.ศ. ๒๔๘๘ แล้วก็น่าทำได้ แต่ที่จะให้ทางที่ตั้งบรรดาจังหวัด
ต่าง ๆ ให้ประมูลขนส่งในเมื่อมีข้าราชการโยกย้ายเสมอไปนั้นอาจไม่
สะดวกในบางกรณี เช่นการเดินทางผ่านจังหวัดไปอีกจังหวัดหนึ่ง และ
ผู้เดินทางใช้รถไฟไปตอนระยะแรก ระยะเวลาทางต้องถ่ายลงเรือบรรทุก
หรือเรือยนต์รับบรรทุก ถ้าจะต้องประมูลในระยะนี้ผู้เดินทางอาจไม่รู้จัก

ผู้รับขนส่ง ย้อนไม่สะดวกในทางประมุข แต่อย่างไรก็ดี ได้มีพระ
ราชกฤษฎีกาว่าด้วยอัตราค่าพาหนะและเบี่ยงเบนเดินทาง พ.ศ. ๒๔๗๗
เป็นการกวดขันในการนอญแล้ว

๑๖.๐๗ น.

นายสว่าง สนิทพันธ์ (สุพรรณบุรี) : ตามที่คณะรัฐบาล
ตอบว่าจะเป็นการระมัดระวังเนื่องจากพนักงานผู้ที่ย้ายไปนั้น อาจจะไม่
รู้จักผู้รับขนส่งก็ได้นั้น ข้าพเจ้าสงสัยว่า ในข้อนี้ถ้าหากว่าเราจะ
ไม่ให้พนักงานผู้ไปประมุขในท้องที่ไม่รู้จัก แต่ว่าถ้าประจำอยู่ใน
จังหวัดใด เมื่อจะย้ายจากจังหวัดนั้น ขอให้บรรดาผู้รับขนส่งในจังหวัด
นั้นมาประมุขจะเพาะในจังหวัดที่ตนอยู่ก่อนแล้วจะได้หรือไม่ เพราะ
การทำเช่นนั้น เป็นการทำให้สะดวก

พระยาไชยยศสมบัติ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง : รัฐบาล
ได้ตอบแล้วว่า การที่จะรับประมุขขนส่งตามตามมานั้น หากเป็น
ไปตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยอัตราค่าพาหนะและเบี่ยงเบนเดินทางแล้ว
ก็ไม่มีการระมัดระวัง

ประธานสภาฯ : หม่อมพระเบ็ญจวาระกะทั๋แล้ว ร่างพระราช
บัญญัติฉบับจังหวัดและจัดตั้งบริเวณนี้เจ้าของลงไปก็อาจจะ เพราะ
ฉะนั้นขอให้เลื่อนไป ในวาระต่อไปพิจารณา ร่างพระราชบัญญัติแก้ไข
เปลี่ยนแปลงกฎหมายลักษณะอาญา ของนายสว่าง สนิทพันธ์ ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดสุพรรณบุรี

๑๖.๐ ๘ H.

นายสว่าง สนิทพันธุ์ (สุพรรณบุรี) : ตามที่ข้าพเจ้าได้เสนอ
 ญัตตินั้นมาก โดยเห็นว่า กฎหมายบทนี้ยังจำกัดชัดเจนให้สัตว์แก่ผู้
 เป็นเจ้าของมันยังน้อยนัก ก่อนอื่น ข้าพเจ้าใคร่จะขอกล่าวข้อความ
 ตามที่บัญญัติได้ ในมาตรา ๓๓๕ ข้อ ๒ แก่ ไซ่เปลี่ยนแปลงกฎหมาย
 ดัชนีระอาญา ร.ศ. ๓๒๗ ดังนี้ “ผู้ใดถืออาวุธซึ่งอาจทำให้ เป็นที่หวาด
 เสียดแก่สาธารณชน หรือมีตำราอาวุธไปในถนนหนทางหลวง หรือ
 ที่ประชุมชน สาธารณสถานต่างๆ โดยมีมิได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงาน
 งานอันชอบด้วยกฎหมายให้พาไปได้ ท่านว่า มันกระทำความผิดต้องระวาง
 โทษชั้น ๓ และให้รับตำราอาวุธนั้นเสียด้วย แต่ความในข้อนี้หาได้หมาย
 ความห้ามถึงการถืออาวุธปืนไม่ประจวบเพื่อประโยชน์ ในการยิงสัตว์
 อันชอบด้วยกฎหมายนั้นด้วยไม่” ความเดิมมีอยู่เช่นนี้ ข้าพเจ้าขอแก้ไข
 ในมาตรา ๓๓๕ นี้คือในคตอนวรรค ๑ ข้าพเจ้าไม่ได้แก้ไขโดย คงเป็นอันว่า
 แก้ไขเฉพาะในคตอน ๒ คือเพิ่มเติมจากข้อความที่ว่า “ยิงสัตว์” นั้น
 คือไปว่า “หรือในการบ่งกันสัตว์และทรัพย์สินตามสมควร” เหตุที่ข้าพ
 เจ้าจำเป็นต้องแก้ไขเช่นนี้เพราะเห็นว่ากฎหมายบทนี้ได้ออกมาแล้ว
 ประมาณตั้ง ๓๐ ปีเศษ เมื่อเราพิจารณาหัดตามตัวบทแล้วจะเห็นว่า แม้
 แต่การนำปืนไปในการยิงสัตว์กฎหมายยังยอมให้อนุญาต ถึงกับไม่เป็น
 ยึด แต่การที่เราจะนำปืนไปเพื่อบ่งกันสัตว์หรือเพื่อบ่งกันทรัพย์สิน
 ข้าพเจ้าเห็นว่ายอมมีประโยชน์มากกว่าในการที่ ไปยิงสัตว์เสียด้วยซ้ำ

ไป เพราะการบังคับกันปกติก็น่าเป็นประโยชน์แก่แต่ละบุคคลเท่านั้น ส่วนการบ่อนักตัวและทรพยานจะเป็นประโยชน์ถึงคนตัวและประเทศชาติโดยปริยายอีกส่วนหนึ่งด้วย ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าควรที่จะเพิ่มเติมกฎหมายบทนี้ไป ความจริงบรรดาผู้ที่มีอำนาจขึ้นก็มี ความปรารถนาที่จะต้องการได้ บ่อนักทรพยาน หรือ บ่อนักตัว มาก กว่าอื่น เพราะฉะนั้นเมื่อเขาได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานแล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องนำเอาอำนาจไปใช้ไหนได้ เช่นนี้ก็ไม่ผิดอะไรเลย คล้าย ๆ กับประหนึ่งว่า เขาก็มีอำนาจเต็มใจ เมื่อเขาไปก็ต้องถูกจับและถูกปรับ เช่นนี้ก็ไม่เป็นประโยชน์อะไร จุดประสงค์สำคัญของผู้ที่มีอำนาจขึ้นก็เพื่อที่จะใช้ประโยชน์ดังกล่าวแล้ว ด้วยเหตุนี้แหละข้าพเจ้าจึงเห็นว่าควรที่จะให้ผู้ที่มีอำนาจขึ้นเท่าที่ข้าพเจ้าเห็นสมควรนั้นได้หมายความว่าควรที่จะให้ผู้ที่มีอำนาจขึ้นนั้นนำไปได้ ในทุกสถานทุกแห่ง แต่ข้าพเจ้าใคร่จะขอให้เขาได้มีสิทธิไปเท่าที่ บ่อนักตัว และ บ่อนักทรพยาน เท่าที่ควรเท่านั้น คำว่าเท่าที่ควรนั้นในสถานใดเช่นไรและจะสมควรนั้น ก็ให้เป็นหน้าที่ ของ ศาล ที่จะต้องพิจารณา เป็นเรื่อง ๆ ไป เช่น เป็นต้นว่า นาย ก. เป็นพ่อค้าอยู่ในจังหวัดชัยนาท ต้องการมาซื้อของที่กรุงเทพฯ นำเงินมาหมั้นบาทเช่นนั้น ระหว่างทางต้องเดินทางจากจังหวัดชัยนาท ถึงกรุงเทพฯ จำเป็นจะต้องผ่านถนนหนทาง ทางหลวง หรือทาง ประชุมชน ต้องนอนค้างอ้างแรมตลอดมา ไม่มีเจ้าพนักงานคนไหนคนใดที่จะไปพิทักษ์รักษาเพื่อความปลอดภัยให้เขา เขาจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเป็นตำรวจในตัวเอง แต่เมื่อเขานำเงินมาเกิดเป็น ผลตามกฎหมายเช่น

นี้ ขึ้นขึ้นจึงไม่มีประโยชน์อะไร นอกจากนั้น ก่อนที่จะมีการ
อนุญาตให้มีฮาวูบีนได้ เจ้าพนักงานก็จำเป็นต้องต้อง สอบสวน
ถึงหลักฐาน คุณสมบัติ ของบุคคลนั้น จน ถัดจน ว่าบุคคลนั้นเป็นผู้ที่
สมควรจะมีฮาวูบีนได้ กล่าวคือไม่เป็นผู้ที่ ต้องโทษ หรือ ประพฤติ
เกะกะเกเร ในที่สุดแม้หากเจ้าพนักงานจะได้อนุญาตให้มีฮาวูบีนได้
แล้ว ปรากฏว่าบุคคลนั้น ประพฤติตน เป็นผู้ที่ไม่สมควร หรือ
ไม่เป็นที่น่าไว้ใจใจ ก็อาจที่จะ เรียกให้ถอนคืนใบอนุญาต หรือให้
จำหน่ายบั้นนั้นเสียได้ ยิ่งกว่านั้นยังจะเรียกประกันทานบ้นไปอีกด้วย
เหมือนกัน นอกจากนั้น ก่อนที่จะได้รับอนุญาตจำเป็นจะต้องสืบสวนทุกสิ่ง
ทุกอย่าง และเมื่อได้รับอนุญาตแล้ว เราจำกัดสิทธิเขาเสีย ข้าพเจ้า
จึงเห็นว่าไม่เป็นการเหมาะสม จึงขอยุ มีทางที่จะ ขออนุญาต พิเศษ
เช่น อธิบดีตำรวจเช่นนี้ แต่ว่าผู้ที่จะได้รับ อนุญาตเช่นนั้น จะต้องเป็น
บุคคลพิเศษ ถ้าหากว่าเป็นบุคคลสามัญ เช่น เป็นพ่อค้า หรือ บุคคล
สามัญคนใดคนหนึ่งแล้ว ยากนักที่จะอนุญาต หรือถ้าเราจะต้องการ
ไปค้าขายใน ทางไกลในที่ใดที่หนึ่ง ก็ต้องการ ฉะเพาะใน กิจกรรมนั้น
ถ้าหากว่าจะมาขออนุญาตก็จะได้ ถ้าหากว่า จะให้จริง ก็ไม่ทันเวลา
เขา ในทำนองที่ว่ากล่าวถึงจะดังกักใหม่ดังนี้ เราจะมองถึงในแง่ที่ว่า
หากว่าจะให้บุคคลมีสิทธิพกฮาวูบีนได้เช่นนั้นแล้วก็อาจจะเป็นอันตราย
ต่าง ๆ ในชั้นข้าพเจ้าขอเรียนว่า ถ้าเราได้ พิเคราะห์ถึงตามสถิติใน
เทศภาคกรรมเช่นยิ่งกันตาย เราจะแต่เห็นว่า เหตุการณ์ ที่เกิดขึ้นนั้น

ประธานสภาฯ : ผู้ใดมีความเห็นคัดค้าน

๑๖.๑๘ น.

น.ต. หลวงข้าราชการอาสาสมัคร ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย: ตามเหตุผลที่ท่านผู้เสนอได้เสนอเพื่อสนับสนุนญัตติร่างพระราชบัญญัตินั้น คือถ้าจะคิดในแง่ที่ว่าคนที่อยากจะมีเงินแล้วก็พกปืนได้ก็เป็นการสมควร และน่าจะเห็นใจอยู่ แต่ในอีกทางหนึ่ง ข้าพเจ้าใคร่จะขอให้ผู้เสนอขอว่า ในการที่กฎหมายได้บัญญัติเช่นนั้น ถ้าท่านจะถือว่าเป็นการตัดเสรีภาพของประชาชนแล้ว การตัดเสรีภาพของผู้ที่มีอาวุธปืนเช่นนั้นก็เพื่อประโยชน์ของสาธารณชนทั่วไป ซึ่งเป็นหลักธรรมดา ท่านได้แสดงว่าข้อความที่ท่านได้เพิ่มขึ้นก็มีแต่ในตอนท้ายที่ว่า "หรือในการป้องกันตัวและทรัพย์สินสมควร" และนอกจากนั้นได้แสดง ประกอบไปถึงว่าไม่ต้องกรวไร เป็นการพื้นเมื่อ หรือให้อำนาจในการที่จะพกไปได้ก็ในเฉพาะบางที่บางแห่งซึ่งเป็นที่ไม่ปลอดภัยเท่านั้น ในเรื่องนรยุบาทเห็นว่าจำเป็นเองที่จะต้องพิจารณากันให้รอบคอบ และเหตุผลในการที่ไม่สมควร จะรับหลักการ แห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ก็อาจจะมีได้ ในประเด็นดังนี้ คือว่าในเรื่องกฎหมายอาญานั้น การบัญญัติในการที่จะลงโทษคน โดยหลักเราจะต้องถือว่าการต้องบัญญัติไว้โดยชัดเจนแจ่มแจ้ง มิฉะนั้น ก็เป็นการกระทำที่ไม่สมควร ถ้าแม้ว่าจะมีการอื่นใดบัญญัติไว้ในกฎหมายและการอื่นนั้นก็สืบไปซึ่งกันหรือเป็นการยุ่งยากแก่ผู้ปฏิบัติในการที่จะต้องนำคนมาทดสอบกับคดีอาญาเช่นนั้นแล้ว ก็เป็นการไม่สมควรใหญ่ เป็นต้นว่า ถ้าถึงภาว

๕. นผ่านพระราชบัญญัติ^{*}นี้ไปโดยไร ก็ยกว่าตามร่างว่า “ ในการบ้องกัน
 ศักและทรัพย์สิน ตามสมควร ” นั้น ขอให้ คิดค ว่าทางปฏิบัติ จะปฏิบัติ
 อย่างไร อย่างไรเรียกว่าเป็นทรัพย์สิน และอย่างไร จะถือว่าเป็นทรัพย์สิน
 ตามสมควร นักเป็นปัญหาที่ยากเสียแล้ว และนอกจากนั้นในคดี
 ของถ้อยว่าเป็นที่ไม่ปลอดคภยอินสมควรที่จะพกอจจได้ ก็รวมความว่า
 ทั้งราษฎรและทงเจ้าหน้าทที่ไร คุยพินิจต่าง ๆ กันออกไป ผลที่สุด
 ความตกลงก็อยู่กับ ราษฎรนั่นเอง คือว่า ราษฎรพไป คือความ
 สุจริต คือว่าถ้อยว่า เป็นการบ้องกันศัก และ บ้องกันทรัพย์สิน ตาม สมควร
 และในสถานอินสมควร แต่เจ้าพนักงานหาเห็นเช่นนั้นไม่ ก็ทำให้เกิด
 มีการจับกุมฟ้องร้องในเรื่องนี้ ช่งชน ก็เป็นการ ซึ่งไม่เป็นการ สมควร
 แก่ราษฎร นั้นเป็นเหตุผลในข้อที่ ๑ ข้อที่ ๒ บอกว่าการอนุญาตให้มี
 และใช้ ฤๅได้มีการเคร่งครัดโดยเจริงดคอยู่แล้ว ก็เมื่อเวลาให้บุคคลขอ
 อนุญาตมิและใช้ชาวขบั้นได้แล้วไม่ให้ โยกาตั้งเขาจะพกไปนั้นก็ถ้อยว่า
 เป็นการไม่สมควร เพราะว่าได้คสมอยู่ในกฎหมาย อีกฉบับหนึ่งแล้ว
 ในข้อนี้ ขอให้ ท่านพิจารณาว่า การอนุญาตให้มีและไม่ให้ ใช้ กับ
 การบัญญัติเพือ บ้องกัน ความหวาดเสียว ของ ประชาชน นั้น เป็น คนละ
 นัย และนอกจากนั้น สำหรับเรื่องนัยแรก คือในเรื่อง การอนุญาตให้
 มีหรือให้ ใช้นั้นจำเป็นจะต้องเคยรเนื่องและอยู่ในบังคับของแนวทที่ ๒
 เพื่อจะไม่ให้ เป็นที่หวาดเสียวและถ้อยให้เกิดภัยแก่เจ้าารณชน ไม่ได้
 หมายความว่าอนุญาตให้มีและให้ ไรแล้ว ทุกคนก็ถ้อยชาวขบั้นได้ กง

แม้ว่าจะมีคำว่า “ บ้องกันทอ และทรัพย์สินตามสมควร ” ดังที่ท่านได้
 เสนอมาแต่ดูเหมือนก็ แต่ก็เป็นกรรทกต่างขวาง ก็จะทำให้เกิดความยุ่ง
 ยากขึ้นได้ และถ้าท่านสมัครใจก็กลับไปขอพระราชบัญญัติอาญา มาตรา
 * ร.ศ. ๑๒๕ คือวันที่ ๑๓ ธันวาคม บัดนี้เราจะเห็นว่าในประมวลฯ ด้วย
 การที่พาดำตราดู เข้าไปในที่ประชุมชน ถนนหนทางหลวง ตำบารณ
 สถานที่ต่าง ๆ เป็นเหตุให้ มีคดีเรื่องทำร้ายร่างกายและฆ่ากันตายเกิดขึ้น
 โดยมาก จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้แก้ไข ท่านย่อมจะเห็น
 ว่าในการที่เราได้ เปลี่ยนแปลง กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๑๑๕
 รวมต้องมานักตอด้วยมีเรื่องเกิดขึ้นดังกล่าวแล้ว และถ้าแม้ว่า มีความ
 จำเป็นและมีเหตุผลสนับสนุนพอ เราก็ควรจะแก้ แต่ทว่ารัฐบาลเห็น
 ว่ายังไม่มีความจำเป็นและไม่มีเหตุผลสนับสนุนพอ และถ้าข้ามแก้ ไปแล้ว
 จะเกิดผลร้ายเช่นนั้น รัฐบาล จึงเห็นไปในทางซึ่งสภาฯ นี้ไม่ควร จะรับ
 หนักการไว้พิจารณา ในการที่กล่าวว่าการที่จะขออนุญาต พวกนั้น
 จะต้องขออนุญาตต่ออธิบดีตำรวจแต่คนเดียวและมีกรรทเคร่งครัดนั้นใน
 ทางปฏิบัติทำได้ เป็นเช่นนั้นนี้ไม่คือทางอำเภอเราได้ มีการอนุญาตให้
 เหมือนกันนั้นเมื่อได้ มีบุคคลไปขออนุญาตเมื่อมีเหตุผลอันสมควร และ
 ได้ มีการพิจารณาอยู่แล้ว นอกจากนี้ ถ้าได้ ไปเปรียบเทียบกับอาชญากรรม
 ยิ่งดีคิดว่าสมควรจะอยู่ในกรณีเช่นเดียวกัน ก็ทำใช้ เป็นเรื่องซึ่งจะไป
 เปรียบเทียบกันไม่ได้ เพราะมันใช้ ยิ่งดีแล้วและเราไม่ยอมให้เขานำไป

ได้ ก็จะเป็นการเสีย วัตถุประสงค์ประโยชน์ ในการที่เราจะไปใช้ ตามที่เขาต้องการได้ และนอกจากนั้นอาจจะมีหลายและอาจจะมีขั้นๆ ในการไม่บรรลุ มีขั้นไม่เหมือนกับขั้นยาว เพราะขั้นสั้น ทำการได้ โดยเร็ว และให้การได้ทันทีผลกัน ส่วนข้อปลัดขอยในเขตงานเท่าที่ไม่ปรากฏสถิติหรือ สถิติเป็นไปในเรื่องขึ้นเดือนเป็นอันมาก นั่นก็เพราะเหตุที่เราได้ควบคุม อาจจะมีให้เป็นไปด้วยดีและโดยรัดกุม และถ้าแม้ว่าเราปล่อยให้ เป็นไปโดยผู้เผยแพร่แล้ว ไม่เป็นที่สงสัยเลย ว่าสถิติที่ท่านหาไม่พบนั้น จะไม่ปรากฏขึ้น เมื่อเป็นเช่นนี้หรือรัฐบาลเห็นว่าการปฏิบัติและในทาง กฎหมายก็เป็นการสมควรแล้ว ในทางกฎหมายนั้น ในการฟ้องร้อง เรื่องอาจจะมีขึ้นเป็นอันน้อย ไม่มากมายถึงกับเป็นการเดือดร้อน ถ้า จะมีบ้าง แต่เป็นการปลัดขอยแก่ข้าราชการแล้ว ก็เป็นการสมควร

ประธานสภาฯ : ผู้ใดจะสนับสนุน

๑๖.๒๕ H.

นายทอง กัมมาธรรม (แพร่) : สำหรับญัตติเรื่องนี้ ถ้าหาก เราพิจารณาในแง่หลักการแล้ว ข้าพเจ้าเห็นควรที่จะสนับสนุนให้สภาฯ อนุมัติพิจารณา คือว่า ในเรื่องหลักการที่ผู้เสนอๆ มา นั้น เช่นข้อ ๑ ให้แก่ ไรกฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๓๓๕ ข้อ ๒ เพื่อให้เหมาะสมยิ่งขึ้น ทว่าพเจ้าสนับสนุนก็เพราะเห็นว่าการกฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๓๓๕ ข้อ ๒ ร.ศ. ๑๒๗ นั้นมีสิ่งที่เราจะต้องแก้ไขเพื่อให้รัดกุมยิ่งขึ้น

หลายอย่าง เช่นเราอ่านคัมภีร์ในมาตราชั้น เราจะเห็นได้ว่า “... มิได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานชั้นชอบด้วยกฎหมายให้พาไปได้” ในตอนนั้นก็คาดความฉงนให้แล้ว คำว่า “เจ้าพนักงาน” ในที่นี้ก็ไม่ได้ระบุไว้ว่าใครเป็นเจ้าพนักงาน และใครมีอำนาจที่จะให้พาไปได้แค่นั้น นอกจากนั้น “แต่ให้รีบดำตราดูชนนเสีย” นี้ก็เป็นท่านองเดียวกัน คือศาลจะต้องรีบทุกรายไป ไม่ให้ใช้ดุลยพินิจนั้น แม้ในการที่จะปรับไม่ต้องเท่าราคามัน แต่กฎหมายให้รีบ นี้ก็เห็นว่าถ้อยคำในกฎหมายบอกพร้อมอยู่ ส่วนในข้อที่ควรระวังก็คือ การพกอาวุธปืนในเขตพระราชวังไม่ได้รับเสรีภาพ นั่นเป็นความจริง ราษฎรผู้ได้รับอนุญาตให้มียืนเห็นว่าจะมีไม้ตะพดักักว่าปืนสั้น เพราะตามกฎหมายแล้วปืนสั้นมีไว้ก็เก็บไว้แต่ในบ้านเท่านั้น ศาลฎีกาได้เคยพิพากษาในเรื่องนี้ มีผู้นำอาวุธปืนแล้วเอาแมกกาซีนใส่อีกกระบอกหนึ่ง นั่นศาลฎีกาบอกว่า นั่นแหละผิดแล้ว เพราะฉะนั้น การที่จะนำไปก็คงนำไปไม่ได้ในเรื่องหลักเกณฑ์พิจารณาอนุญาตให้พาไปเท่าที่ท่านรัฐมนตรีได้อภิปรายมาแล้วว่าทางอำเภอหรือทางจังหวัดก็ได้เคยอนุญาต นั้นยังไม่เคยเห็นตัวอย่างและกฎหมายก็ไม่ได้บอกไว้ รัศมีว่าภายในเขตอำเภอให้นายอำเภอ หรือภายในเขตจังหวัด ก็ให้เจ้าหลวงประจำจังหวัดอนุญาต หรือทั้งราชอาณาจักรให้รัฐมนตรีอนุญาต ข้าพเจ้าเห็นว่ก่อนรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ อาจจะเป็น ความเสียหายนั้นอาจจะเป็นความจริงเหมือนกัน แต่ว่าเราพิจารณากันในแง่ หลัก

การว่าเราควรจะมีเรื่องนี้ไว้ พิจารณาหรือไม่ ถ้าหากว่าเราปรับหลัก
การแล้ว และเห็นว่าข้อความอื่นใดไม่สมควร เราก็แปรญัตติได้ว่า
ถ้อยคำใดไม่ควรหรือควรเพียงใด และจะจำกัดในวงแคบหรือให้
ออกไปในกรณีเช่นใด สมควรหรือไม่สมควร นี้เราก็ทำกันไว้ แต่
สำหรับหลักการแล้วข้าพเจ้าขอสนับสนุนอย่างยิ่งว่าเราควรจะมีปรับปรุง
ให้เหมาะสม เสด็จขึ้นตั้งว่าราษฎรไม่ได้รับประโยชน์จากกรณีอยู่
เป็นเลย ข้อประการหนึ่งในข้อวิตกที่ว่า ถ้าหากว่าเราปรับปรุง กฎ-
หมายฉบับนี้แล้วจะทำให้ราษฎรพากันพว้างหรือเกินไปนั้น ก็ไม่น่าที่
จะวิตก เพราะว่าในพระราชบัญญัติอาชญากรรมก็ได้ประกาศไปแล้ว ก็
ได้มีการควบคุมในเรื่องคุณสมบัติของผู้ที่จะได้รับอนุญาตให้มีอาวุธ
ปืนอยู่แล้ว คนที่มีความประพฤติไม่ดี เราก็ไม่อนุญาต เช่นคนเบิ่นคน
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นจำเราผ่านพระราชบัญญัตินี้ไปได้ ก็ไปควบคุม
กันในการแปรญัตติให้พอเหมาะพอดีสมควร วางอำนาจเป็นขั้น ๆ
เป็นระเบียบก็จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง

๑๖.๒๘ น.

นายเล็งเสียน พันชเศรษฐ (เชียงใหม่) : สำหรับร่างพระ
ราชบัญญัติแก้ไขกฎหมายอาญาที่สมาชิกได้เสนอมานี้ พุคในหลักการ
ข้าพเจ้าก็เห็นพ้องด้วยในเรื่องที่ว่าอยากจะให้ ความสะดวกแก่ ประชา-
ชนได้มีอาวุธปืนไว้ป้องกันตัวสำหรับป้องกันตัวและป้องกันทรัพย์สินตาม

ส้มควรว แต่ทันทเมื่อเรามาถึงเหตุสุดในทางการปกครองแล้ว เราจะ
 มองเห็นได้ว่าการที่จะให้ ร่างพระราชบัญญัตินี้ผ่านจากสภาฯ นี้ไปจะ
 ทำให้ งบประมาณฝ่ายปกครองได้ ได้รับความยุ่งยาก และลำบาก เป็นอย่างยิ่ง
 เพราะเหตุที่ว่างานฝ่ายปกครองจำเป็น ที่จะต้อง คอยต่อมส่วนและพิ-
 จารณาอยู่เต็มอในการที่มีคนพบบนไปในที่ต่าง ๆ เช่นว่าผู้ ทักไป
 แล้วก็จะอ้างเหตุว่าเพื่อป้องกันตัวและป้องกันทรัพย์สินบ้าง คือบาง
 ที่มีรองคิดคือไปเพียงราคา ๕-๖ บาทเท่านั้น เช่นนี้เขาก็อาจจะอ้างว่า
 ป้องกันตัวเหมือนกัน เมื่อเป็นเช่นนั้น แล้วทางฝ่ายเจ้าหน้าที่จะต้อง
 พิจารณาว่าบุคคลที่ทักไปนั้น มีเหตุผิดพอหรือไม่ในการที่เขาอ้างว่า
 ป้องกันทรัพย์สิน บ้างคนที่เจตนาทำทุจริตสำหรับจะก่อกรรมทำเข็ญ
 แล้วก็อาจจะถือโอกาสพบบนไปได้ด้วย และเมื่อเจ้าพนักงานไม่ทราบ
 แล้วก็อาจจะเกิดก่อกรรมทำเข็ญได้ ในโอกาสนั้นอย่างกะทันหัน เมื่อ
 เมื่อเป็นเช่นนั้นก็เป็นทางที่จะเกิดหวาดเสียวแก่ประชาชนขึ้นได้ นอกจาก
 นั้น การพาไปโดยไม่บรรจุนั้น บางครั้งอาจจะบรรจุกได้ ในเมื่อ
 เจ้าหน้าที่ไม่เพียงพอ ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ออกไปแล้วจำเป็น
 ที่เราจะต้องเพิ่มเจ้าหน้าที่สำหรับคอยสอดส่องหรือสำหรับ คอยตรวจคน
 ว่ามันทพาไปนั้นบรรจหรือเปล่า และเป็นกรรมผิดหรือไม่ผิดกรรม
 เราจะเอาอะไรมาเป็นเครื่องวัด และนอกจากนั้นตามที่ผู้สนับสนุนออก
 ว่า ที่เราได้ มีพระราชบัญญัติอาวรณ์คุ้มครองสำหรับผู้ ที่มีอาวรณ์
 ได้ ไท่คนที่เรียกว่ามีความประพฤติดีต่อได้เช่นนั้น ท่านจะเชื่อแน่แล้ว

หรือว่าในขณะหนึ่งเขาเป็นคนดี มีความประพฤติดี แล้วเจ้าพนักงานยอมออกใบอนุญาตให้ ถ้อยหาจับได้ และจะไม่ ถอดใบมาประพฤติชั่ว ในปัจจุบันทันด่วนในเขตอำนาจเขตเร็วได้ ก็ขอเถียงว่าดีมีความดี ของตนได้ชั่วคราว เพราะฉะนั้นเขาจับเป็นล่าช้าตามกฎหมาย อนุญาตมาตรา ๖ ซึ่งเป็นดังที่ จะทำให้เกิดความเดือดร้อน หรือหวาดเสียวแก่ร่างกาย ให้แตกหักบุบสลายได้ เพราะฉะนั้นทางรัฐบาลจึงได้ มีกฎหมายเช่นนี้คอยควบคุมขยี้เดมอ นอกจากนี้ยังให้ โสภณศักดิ์ว่า ถ้าหากว่าต้องการจะพลไปสำหรับบ้องกันตัวและบ้องกันทรัพย์ สั้นแล้ว ก็ยอมจะขออนุญาต จากเจ้าพนักงานได้ ตั้งแต่กฎหมาย อนุญาตมาตรา ๖ ออกมาแล้ว ก็ไม่มีที่จะปรากฏว่าราษฎรได้รับความเดือดร้อนอย่างไร นอกจากนี้ ถ้าหากว่าเราจะปล่อยให้ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ผ่านสภาฯ ไปแล้ว ก็ดูเหมือนว่าการปกครองของคณะ รัฐบาลเวลานี้ซึ่งมีอยู่ เป็นดังที่นำหวาดหวั่น เป็นอย่างยิ่ง เพราะ เหตุฉะนั้นบุคคลทุกคนจำเป็นจะต้องบ้องกันอาศัยตัวของตัวเอง ซึ่งไม่ น่าจะทำให้ รัฐบาลบ้องกันได้ ซึ่งอาจจะ เป็นการ ที่ดีให้ เห็นว่าคณะ รัฐบาลยังไม่มั่นคงในขณะนี้ เพราะฉะนั้น พักตั้งว่า จะออกพระราช บัญญัติซึ่งผู้เสนอมานหรือไม่ สำหรับด่วนคือข้าพเจ้าเห็นว่าสภาฯ นี้ ยังไม่สมควรที่จะรีบหลักการได้ พิจารณา

๑๖.๓๓ น.

นายโสภณ สุภวัชร (ขอนแก่น): ข้าพเจ้าเห็นชอบด้วย

หดกการที่ผู้เสนอโต้เสนอเข้ามาพิจารณาในวั้น สำหรับข้าพเจ้าเอง
 อยากรู้แก่ค่ากันของฝ่ายค้านสักเล็กน้อย ตามที่ท่านรัฐมนตรีผู้หนึ่ง
 ได้กล่าวว่ตามธรรมเนียมการที่เราจะมีบัญญัติกฎหมายอาญาเป็นการสม-
 ควรอย่างย้งที่เราจะต้องบัญญัติให้เรียกว่าให้ชัดที่สุด ชื่อนข้าพเจ้าก็
 ขอรบว่าจริง เพราะว่า สมมติว่าเราไม่มีบัญญัติให้ชัดเจนแต่ก็เป็น
 การลำบากแก่การพิจารณาว่าอย่างไรผิดหรือไม่ผิด แต่เราจะถือเป็น
 หดกตายตัวไม่ได้ สมมติว่าท่านอ่านกฎหมายอาญาแล้ว ท่านจะเห็น
 ว่าหลายมาตราที่เดียวในกฎหมายอาญาที่บัญญัติไว้อย่างกว้าง ๆ เช่น
 เกี่ยวกับการบ่งกันตัวเช่นเป็นต้น เช่นสมมติว่าปรากฏว่าผู้ใดกระ-
 ทำความผิด นั้นเป็นการบ่งกันตัวโดยสมควรแก่เหตุ แล้วคำดย่อม
 ยกความผิดให้ เมื่อเช่นนี้แล้ว กฎหมายอาญามาตราทำไมไม่แก้
 ไรเสีย และมีบัญญัติว่าอันไหนเป็นการควรแก่เหตุและอะไรเป็นการไม่
 สมควรแก่เหตุ แต่ทุกวันนี้เหตุผลอันนั้นก็ยังไร้อยู่ เพราะฉะนั้นคำ
 แก้เช่นนี้ไม่เป็นเหตุผลที่ควรฟังเลย ประการที่ ๒ การมีและการไร
 เป็นคนละนัย ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นนัยเดียวกันทีเดียว ทำไมข้าพเจ้าจึง
 กล่าวเช่นนี้ เพราะตามธรรมดาเรามีได้ ก็เพื่ออะไร เรามีได้เพื่อไร
 เพราะฉะนั้นเมื่อทางราชการได้ อนุญาตให้มีได้ แล้วก็ควรให้ไรได้
 ด้วย เช่นเดียวกับท่านมีศีลต่างได้ ในกระบี่ แล้วท่านไม่มีอำนาจ
 จะไรท่านมีได้ทำไม ศีลต่างนั้นก็เช่นศีลต่างก็แก่ท่านเอง ท่านเองเดียว
 กับมันก็เหมือนกัน ข้าพเจ้ามีบ่นไว้สำหรับบ่งกันตัว เมื่อมีเก็บเขาไว้

ที่บ้านจะมีประโยชน์อะไร แต่อีกอย่างหนึ่ง ท่านบอกว่า กฎหมาย
 อาญา ปรากฏว่าเราชนเปลี่ยนให้บุคคลอื่นหมกไปแต่จะทำให้คดี
 อาญาเกิดขึ้นสำหรับชนข้าพเจ้าเห็นว่า ถึงแม้ว่าจะไม่ให้ ลอกร์เกิด
 ขึ้นเหมือนกัน คนเราทำร้ายกันโดยมากมักจะเนื่องมาจากเจตนาโดย
 มาก การยิวโทษหรืออะไรไม่อยู่เหมือนกัน ตามสติปัญญา โดยเจตนา
 นั้นมาก อย่างข้าพเจ้า เป็นคนอยากอยู่ใคร บินอยู่ที่บ้านวิ่งไปเอา
 มากยิ่งได้เหมือนกัน เพราะฉะนั้นเป็นเหตุสุดที่ไม่สมควรเหมือน
 กัน ความที่ท่านตั้งมาขัดแย้งว่าขอความทบทวนคดี โฉนดเป็นกรทกวาง
 มาก เรียกว่าไม่มีอะไรเป็นเครื่องวัด ข้าพเจ้าเห็นว่าศาลนั้นเองเป็น
 เครื่องวัด เรามองไม่ได้ว่ามีอะไรบ้างเป็นเครื่องวัด แต่ศาลจะเป็น
 เครื่องวัดว่าเป็นการผิดหรือถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่ แต่ท่านผู้หนึ่ง
 กล่าวว่ารากฎระเบียบอื่น อย่างไร ข้าพเจ้าคนหนึ่ง ก็เป็นรากฎ
 เหมือนกัน รุกฎระเบียบอื่นคือกฎหมายนั้นเป็นอย่างยิ่ง และขอให้ถาม
 รากฎในจังหวัดของท่านนี้ ท่านไม่ถาม ข้าพเจ้าขอให้ท่านไปถาม
 แล้วถึงมากด่าดั่งนี้ใหม่

ประธานสภาฯ : ผู้ใดคัดค้าน

๑๖.๓๗.๒.

นายประเสริฐ ชาร์สวัสดิ์ (พระนครศรีอยุธยา) : ความเทศ
 มติฝ่ายต้นนับต้นไม่ได้ต้นนับต้นมา ข้าพเจ้าก็ยังเห็นว่าสภาฯ ไม่ควร

๑. ระเบียบหลักการ แห่งวังพระราชบัญญัติ ระบบนี้ เพราะเหตุที่จะ
 ก่อตั้งต่อไปนี้ คือว่าถ้าปล่อยให้วังพระราชบัญญัติได้ผ่านไปเป็น
 กฎหมาย ในวรรค ๓ เราจะไม่มีโอกาสได้ใช้ก็มากนัก เพราะ
 เหตุว่าเมื่อเกิดคดีฟ้องร้องกันขึ้นจำเลยที่ถูกจำคุกจะต้องอ้างว่ากระทำ
 ไปเพื่อเป็นการ บังคับคิด หรือเป็นการ บังคับทรัพย์ คุ้มครอง
 แล้วศาลจะมีอะไรเป็นเครื่องอ้างว่าการที่เขากระทำไปนั้นเป็นการคุ้มครอง
 หรือไม่ ทรัพย์ ราคาเท่าไร จะเป็นเครื่องแสดงว่า เป็นการ คุ้มครอง
 คดีของเขาถึงแม้ว่าจะไม่มีทรัพย์ เขาอ้างว่ามีก็ควรคอยป้องกัน ศาล
 จะวินิจฉัย ได้อ่างไร ว่าการกระทำ ของเขา นั้น เป็นการคุ้มครอง หรือ
 ไม่ ประการที่ ๒ การสอดส่องของเจ้าหน้าที่ชั้นอำเภอ เจ้าพนักงาน
 เคยผ่านงานมาแล้วเหมือนกัน แต่เหตุว่าการสอดส่องนั้นยังไม่เป็นการ
 เพียงพอที่จะเอามาวินิจฉัยว่าบุคคลเช่นนั้นจะไม่กระทำผิดในโอกาสต่อไป
 ไม่เป็นเครื่องแสดงว่าบุคคลนั้นจะเป็นคนดีเสมอไป เพราะเหตุว่า
 เราไม่ได้สอดส่องด้วยตัวของเราเองกับบุคคลผู้นั้น โดยความจริง เรา
 จะสอดส่องแต่เพียงหลักฐานซึ่งเขาได้อ้างมาแสดงเท่านั้น ในประการ
 ที่ ๓ การที่เราให้มีอาวุธชนิดร้ายแรงอยู่กับตัวเสมอทุกเวลาแต่ด้วยยอม
 จะทำให้เกิดคดีอุกฉกรรจ์ได้ง่าย เพราะเหตุว่าบุคคลที่จะเป็นคนดี
 เพียงไม่กี่คน เมื่อเกิดบรรดาโทษะ ขึ้นมา เขายอมดื่มความดีอัน
 ทั้งสิ้น และเมื่ออาวุธที่ร้ายแรงได้อยู่ในกายของเขา เขาก็ยอมจะนำ

มาใช้ได้ในทันทีทันใด และเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงกล้ายืนยันว่าคดี
อุกฉกรรจ์จะเกิดมาอีกขึ้น ในประการที่ ๕ แม้ว่าเวदानกำลังตำรวจ
ของเราจะยังให้ความสำคัญคุ้มครองความปลอดภัยแก่บุคคลและทรัพย์สินบัติ
ยังไม่เพียงพอ แต่ก็ได้เห็นกันและเป็นที่ยอมรับกันทั่วไปแล้วว่า ในโอกาส
ต่อไป ตำรวจของเรา จะให้ความสำคัญคุ้มครอง บังคับกันได้ ก็ยิ่ง กว่าเวदान
และเมื่อเป็นเช่นนี้เราก็คงเห็นได้ว่า ถ้าหากว่าเราแก้ไขกฎหมาย
ฉบับนี้ในเวลานี้ เมื่อตำรวจให้ความสำคัญคุ้มครองเราพอในโอกาสหน้า
เราก็คงจะต้องแก้กฎหมายบทนี้ในโอกาสหน้า เหตุนี้เองข้าพเจ้า
จึงเห็นว่าสภาฯ ไม่ควรจะมีหลักการ

๒๖.๔๐ น.

นายพันธุ อินทวงศ์ (นครพนม) : ปัญหาสำคัญในการ
พิจารณา ร่างพระราชบัญญัติ ที่เสนอมานี้เกี่ยวข้องกับ ความปลอดภัยใน
การที่มีอาวุธปืนและกระสุนปืนนั้นติดตัวไป ทั้งผู้สนับสนุนฝ่ายเสนอ
ก็ดี ฝ่ายค้านก็ดี ก็รู้สึกว่าต่างก็มีเหตุผลที่จะฟังกันได้คนละแง่ ถ้า
หวั่นข้าพเจ้าเองใคร่อยากจะขอสรุปปัญหา คือแยกปัญหาพิจารณา
เฉพาะ สิ่งว่าในการที่เรา จะอนุญาตให้มีอาวุธปืน และกระสุนปืนได้
ตามอย่างทุกฝ่ายนั้น จะมีอันตราย แก่สังฆารณชนหรือชุมชน
เพียงไรหรือไม่ ในเรื่อง ลักษณะของ อาวุธปืนเช่นอาวุธ ปืนสั้นเป็น
ลักษณะอาวุธปืนที่จะใช้ ได้โดยรวดเร็ว จะต้องมียุติตรายยิ่งกว่าปืน

ชาว นักเป็น ความจริงอยู่เหมือนกัน แต่อาจจะเร็ว หรือช้ากว่า
 หรือไม่เพียงไรนั้นย่อมแล้วแต่ลักษณะของผู้ที่จะใช้ ปัญหาสำคัญ
 จึงอยู่ที่ผู้ที่จะใช้ ถ้าหากว่าผู้ที่จะใช้ นั้นมีความสามารถแล้วก็ขอ แม้
 มีขนาดก็สามารถจะใช้ ได้ โดยไม่ต้องแล้วเหมือนกัน เพราะฉะนั้น
 อันตรายจะเห็นว่า มีเกือบเท่าๆกัน และการที่กฎหมายอาญาได้
 บัญญัติไว้ ห้ามไม่ให้ก่ออาชญาขึ้นเช่นนั้น ก็เกี่ยวกับความถึงบรของ
 ตำรวจชั้น ส่วนการที่ลดออกไปนั้น ถ้าเป็นอาชญาชั้นแต่ข่มขืนจะเห็น
 ว่าข่มขืนมีการซ่อนเร้นก็ดูเหมือนว่าจะเป็นการหวาดเสียวยิ่งไปกว่าอาชญา
 ขึ้นชาวหรืออาชญาขึ้นสำหรับคำสั่งนี้นั้น ปัญหาสำคัญจึงมีอยู่ที่ว่าจะมี
 อันตรายเพียงใดหรือไม่ ท่านผู้หนึ่งได้กล่าวว่เราถ้าถึงจะมีตำรวจ
 อันเป็นการบังคับให้ความปลอดภัยแก่ราษฎรกันอย่างเต็มที่แล้ว
 แต่ว่าท่านก็ได้กล่าวต่อไปว่าในเวลาต่อไป แต่สำหรับข้าพเจ้าเองรู้
 ดีเหมือนกันว่าราษฎรเคียดแค้นในการที่ ได้รับอนุญาตให้มีอาชญาขึ้น
 ไว้ แต่ไม่สามารจะใช้อาชญาขึ้นนั้นให้เป็นประโยชน์แก่ทรัพย์สินและ
 ส่วนตัวของเขาได้ ก็เมื่อเช่นนั้น แล้วจะมีประโยชน์อะไรเล่าในการที่
 ได้รับอนุญาตให้มีอาชญาขึ้นเช่นนั้นได้ ปัญหา สำคัญเราควรมอง
 เพราะเหตุนี้ของเราเองดู แต่ข้อนว่ารัฐบาลในคราว แດลงนโยบายก็
 แດลงขแรงให้สภาฯ ให้ความเห็นใจว่ากำลังตำรวจของเราบกพร่อง
 และสถิติในกำลังตำรวจที่จะให้ความคุ้มครองในหน้าที่เพื่อพิทักษ์สันติ
 ราษฎรนั้น จะเห็นว่าตกแต่อย่างจนวนราษฎรต้องพินกว่าคนต่อตำรวจ

หนึ่งคน เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ก็สมควรแต่ในบัญญัติที่จะให้เขาได้
ใช้สิทธิหรือมีโอกาสที่จะบอกกับตัวเองและทรัพย์สิน ประเทศเราจะ
มีผู้ พกษสันตราษฎรคงที่มีผู้ต่างแดนก็ยอมจะแก้กฎหมายกันต่อไป
จึงจะเป็นการสมควร เราอย่าหวังหน้าบชหน้ายังกล่าวความปลอบถน
ของปวงชนชาวสยามในเวลานี้

ประธานสภาฯ : ผู้ใดคัดค้าน

๑๖.๔๕ น.

พ.ต.อ. พระพิฆารณ์พลกิจ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้า
ไม่เห็นพ้องด้วยในการที่จะให้พระราชบัญญัตินี้ผ่านไป โดยเหตุผลว่า
ถ้าจะยอมให้พระราชบัญญัตินี้ผ่านไป ข้าพเจ้าเห็นว่า การพกพาอาวุธปืนไป
ยอมจะมีเกิดอันตราย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในจังหวัดพระนครจะได้เห็น
บุคคลที่ได้รับอนุญาตให้มีอาวุธปืนนั้น ได้พาอาวุธไปโดยเปิดเผยด้วย
การที่ไม่ต้องพกอย่างซ่อนเร้น อาจจะพกอยู่นอกเสื้อหรือเข็มขัด ท่าน
จะได้เห็นอย่างนั้น อีกประการหนึ่งการที่ท่านผู้เสนอนี้หรือท่านสมาชิกผู้
อภิปรายสนับสนุนกล่าวว่า ก่อนที่จะอนุญาตให้มีอาวุธปืน เจ้าหน้าที่ได้
ทำการสอบสวนจนเห็นได้ว่าเป็นผู้สมควรแล้วเช่นนั้น เหตุการณ์
ยอมจะไม่เกิดขึ้นนั้น ข้าพเจ้าเชื่อว่าไม่เป็นความจริงดังนั้น ด้วยเหตุ
ว่าเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นนั้นหาใช่เพราะเหตุว่า บุคคลนั้นเป็นผู้สมควร
มีอาวุธปืนแต่ห้ามมิได้ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นอาจเกิดขึ้นโดยมีอาวุธปืน

กันด้วยก็เป็นได้ ยกตัวอย่างว่าไปในที่ประชุมชน มีการดื่มเข้าไปบ้าง มีการชกต่อกันบ้าง บรรดาตบโตะขึ้นมาอาจจะชกเอาดูขบ้นเข้าทำร้ายกันได้ โดยเหตุนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ควรรับหลักการ

๑๖.๔๗ น.

นายนิม เรื่องโทษตรี (ฉะเชิงเทรา) : ข้าพเจ้าเห็นว่าควรจะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ตามที่ข้าพเจ้าจะให้เหตุผลตั้งข้อไปนี้ คือมีอยู่ว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ต้องการจะให้ผู้มีอายุขบ้นมีสิทธิจะขบ้นได้ ก่อนที่เราจะให้บุคคลมีอายุขบ้นได้นั้น เจ้าพนักงานต้องสอบสวนแล้วว่า เป็นคนมีความประพฤติเรียบร้อย เราจึงอนุญาตให้เขามีอายุขบ้นได้ ฉะนั้นในเมื่อเรามาตัดสินถึงบุคคลผู้มีความประพฤติเช่นนั้นแล้ว จะมีไรเป็นกฎหมายซึ่งคัดเลือกรักษาของบุคคลซึ่งมีความประพฤติดีหรือ นี้แหละข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการคัดเลือกสภาพ และในเรื่องนี้ก่อนที่จะอนุญาตก็เป็นหน้าที่ของเจ้าพนักงานที่จะต้องสอบสวนหาเหตุผล สอบสวนความประพฤติ ทรัพย์สินสมบัติที่เขา มีอยู่ว่า สมควรจะมีอายุขบ้นได้หรือไม่ และมีท่านสมาชิกคัดค้านว่า ตามพระราชบัญญัตินี้ มีอยู่ว่า “ตัวและทรัพย์สินสมบัติตามสมควร” นั้น ข้าพเจ้าเห็นว่า “ตามสมควร” นั้นก็เป็นหน้าที่ของเจ้าพนักงาน สอบสวน ที่จะ คัดความ และหา ข้อเท็จจริง ได้ แล้วว่า คำว่า ขบ้นของเรา สมควร จะมีอายุ ขบ้นหรือไม่ และทรัพย์สินสมบัติ

ของเขานั้น ถ้าสมควร จะมี อาวุธขึ้น หรือไม่ ขึ้นเป็น เหตุหนึ่ง และ
 นอกจากนั้นท่านดำริกับผู้ค้ำว่า กฎหมายอาญานั้นจะต้องดีความโดย
 เครื่องวัด แน่นนอน ชัดเจน ตั้งแต่ด้านกม็แนนอนชัดเจนตั้งที่ด้านชก
 ผู้อภิปรายต้นนับต้นเมื่อกล่าว ตามธรรมเนียมกฎหมายบางบทอาจจะมี
 การบัญญัติให้กว้างขวางได้ เพราะเหตุว่าจะบัญญัติให้แคบไปบาง
 มาตราก็ไม่ได้อยู่เอง ฉะนั้นมาตรา ก็มีตั้งหนึ่งที่จะต้องบัญญัติให้
 กว้างเหมือนกัน . โดยฉะเพาะ กฎหมาย อาญา ก็มีหลายฉบับมาตราที่
 บัญญัติได้กว้างๆแต่เป็นหน้าที่ของศาลที่จะดีความวินิจฉัยเอาเอง
 ว่าสมควรและไม่สมควรนั้นแค่ไหน เป็นหน้าที่ของศาลและมีท่านดำ
 ริที่ผู้ค้ำว่า เป็นที่หนักใจของเจ้าพนักงานฝ่ายรัฐบาลนี้ ข้อนั้นไม่
 เป็นความจริง เพราะเหตุว่าตามธรรมเนียมเรายอมให้เขามีอาวุธขึ้น
 ได้ก็เชื่อแต่ว่าเขาเป็นพลเมืองดี เป็นคนดี เพราะฉะนั้นเมื่อเขา
 เป็นพลเมืองดีและเป็นคนดีแล้ว ก็ควรจะให้เขาเป็นบุคคลที่จะรักษา
 ความสงบเรียบร้อยภายในของประเทศชาติได้ด้วย และรักษาความ
 ปกติศกัย เช่นเดียวกับโจรผู้ร้าย ก็คนดี เป็นผู้ที่ถือ อาวุธขึ้นแล้ว
 ตามธรรมเนียมก็ไม่อยากจะประพฤติชั่วเป็นโจรผู้ร้าย ตั้งแต่ด้านแต่คง
 ให้เห็นแล้วว่าไม่เป็นที่หนักใจของเจ้าพนักงาน อาจจะเป็นที่เบาใจ
 ของเจ้าพนักงานก็ได้ เมื่อเราเชื่อแต่ว่าเขาดี ทมอาวุธขึ้นเป็นผู้ ทมความ
 ประพฤติดีแล้ว เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าถ้าท่านควรจะรับหลักการ
 แห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้

ประธานสภาฯ โกรธระคักค้ำน

๑๖.๕๐ น.

นายบุญศรี จันทนชาติ (ข้างทอง): ความจริงข้าพเจ้า
 ควรจะสนับสนุน เพราะเหตุว่าข้าพเจ้าก็เป็นคนหนึ่งที่โต มีเงินเหมือน
 กัน น่าจะได้สนับสนุนพระราชบัญญัตินี้สำหรับจะได้เอามันออกใช้ มี
 ผู้เดินอ่านออกจากการที่มีมันแต่ไม่ได้ ใช้มันคล้ายๆ กับคิดเดรัจฉาน
 ในการใช้นั้น ข้าพเจ้าเห็นว่ายังไม่ควรจะเปิดไปเช่นนั้น เพราะ
 เหตุว่าเดรัจฉานนั้นเราไม่ควรจะพูดถึงมันเลย ควรจะพูดเลยไปถึงอาว
 อื่นๆ คอย เช่น เบ็นตัน มีคพรา หอก คาบ เบ็นตัน เมื่อเราให้เดรัจฉาน
 แล้วเราควรจะให้หมัก ถ้าพูดถึงหลักการว่าทำไมข้าพเจ้าจึงคัดค้านไม่
 ควรให้พระราชบัญญัตินี้ออกไป ก็เพราะเหตุว่าข้าพเจ้าไม่อยากจะสนับสนุน
 เลยให้อาวขึ้นเพิ่มขึ้นโดยไม่มีคามจำเป็น ข้าพเจ้าไม่อยากจะเห็น
 คนไทยพากันออกไปเกิดนอกตาดกริดกรายตามถนน ข้าพเจ้าอยาก
 ให้คนไทย มีศีลธรรม อันดีโดยไม่มีการค้าต่อสู้ ถ้าเราปล่อยให้พระราช
 บัญญัตินี้ผ่านไปแล้ว คล้ายกับจะให้บุคคลทะเลาะทะเลาะกันใจคอยหาข้อ
 อาวขึ้นใจต่อบ้านเมือง เวลานี้พูดถึงคนที่มีเงิน การใช้จ่ายกับการ
 ที่ไม่ได้ ใช้มันไม่ทำกัน ในการที่เขาเงินไป ซ้อมมัน นี่เป็นการคิด
 ศีลธรรมอันดีของประชาชนส่วนหนึ่ง และอีกประการหนึ่งที่ผู้สนับสนุน
 ด้หนุนว่า เป็นการมองกันตัวนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่า เป็นการ ตรงกันข้าม

เดี่ยอก คือไม่อยากให้พระราชบัญญัตินั้นผ่านไปจากสภาฯ โดยให้
 มุขกมล พกขึ้นไปให้ บังคับ คดี ถ้าหากว่า ความจำเป็น เกิดขึ้นเพราะ
 หน้าแดงบ้างก็อาจไม่ทันใช้ บินเสียดด้วยซ้ำ เพราะอะไร? เพราะผู้
 คอยทำรายงานไม่ใช่ให้ โอกาสสำหรับผู้ ที่คอยใช้ บินเลย บางทีผู้
 ไม่มีอำนาจ บินนั้นอาจจะรู้ ดีกว่าค่าแถม นะ อย่าไปเลย นอกเสียดกว่า
 ปดอภยิต คงหนักไม่หนัก แต่ถ้าวามบินแล้วเราอาจจะไป ก็คือคิด
 เสียดว่าเรามีบินแล้วจะกดอะไร บินเรามีมันมาก แต่เปล่าเราไม่ได้
 ใช้ บิน มันเตรียมไว้พร้อมแล้ว ทรวคเขาไป มันเดินเราหกกระเด็นไป
 บินก็ไม่ได้ ใช้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่า เราไม่ควรจะรีบผลักดัน
 ให้มีการพกบินอย่างที่เรากำหนดข้อบังคับอยู่เดี๋ยวนี้

*๖.๕๓ น.

นายเทพ โชตินุชิต (ขุนศรี) : ความจริงญัตตินั้นเป็นญัตติ
 ของสมาชิกเสนอ ไม่ใช่ของรัฐบาลเสนอ คือข้าพเจ้ารับของพระราช
 บัญญัติด้วยหนึ่งคน ไม่ใช่เพราะว่าเป็นผู้รับของจึงส่งนั้นตนุ แต่
 ข้าพเจ้าเห็นว่าหลักการในพระราชบัญญัตินั้นสมควรจะได้แก้ไข แต่
 แก้ไขเพียงไรนั้น ควรจะพูดกันอีกเรื่องหนึ่ง แต่ถึงอย่างไรก็ตาม
 ข้าพเจ้าเห็นว่าญัตตินั้นคงจะตกไป เพราะมีสมาชิกหลายคน ซึ่งเป็น
 ประเภทหนึ่ง ของเราเองที่ไปสนับสนุนฝ่ายรัฐบาล ทั้งนี้เป็นของแก้ไข
 ไม่ได้มานานแล้ว แต่ไม่ใช่ข้าพเจ้า มาประจานสมาชิก ประเภทหนึ่ง

ด้วยกันในทันที ข้าพเจ้าพูดลงเหตุผล พวกเราในเรือดอร์จะเดินบนดิน
 กัน แต่จะเป็นอย่างไรก็ไม่ทราบ เราต้องหยุดการเดิน ก็คือเราหยุด
 การเขมื่ออย่างนั้นเพื่อจะแก้ ไรมาตรา ๑๑๕ แห่งกฎหมายอาญา ใน
 รัฐธรรมนูญ ที่นันทเราพูดกันไปใน ข้อคดีความเป็นทนายของอาชญากร
 มีเงินน้อยจะให้มีคนดักทุก ๆ คนพวกมันได้ ในเมื่อได้ รับอนุญาต จาก
 รัฐบาลแล้ว เพื่อป้องกันตัวและทรัพย์สินตามสมควร รัฐบาลเห็นว่ามี
 สมควร ฉะนั้นเพราะฉะนั้นข้าพเจ้าก็เห็นว่าไม่สมควรเหมือนกัน แต่เพื่อ
 จะทำให้ดีการบังคับขงชน คือเรือดอร์มีวิธีบังคับงานนี้ ฉะนั้นรัฐบาล
 ก็ขอรับตีกรรมคำวินิจฉัยถึงกับอนุญาตให้คนพวกมันได้ โดยอาศัยอำนาจ
 ตามมาตรา ๑๑๕ แต่ขอที่ว่าได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานตามกฎหมาย
 เป็นการผูกขาดเฉพาะในกรุงเทพฯ คือใครต้องการจะพกอาวุธขึ้น
 จากเมืองสงขลาก็ต้องเข้ามาในกรุงเทพฯ รัฐมนตรีจะชอบใครไม่
 ชอบใครก็แล้วแต่มีเหตุผลจะให้หรือไม่ให้อีกเรื่องหนึ่ง ข้าพเจ้าเห็นว่า
 อนุมัติโอกาสที่จะแปรญัตติกันได้ ในชั้นกรรมาธิการ คือเราใช้วิธี
 อย่างที่ทางรัฐมนตรีมหาดไทยเมื่อท่านมาบอกแล้วว่า นายอาเภอและ
 เจ้าเมืองนนทบุรีโอกาสที่จะให้ อนุญาตพกอาวุธขึ้นได้ เหมือนกัน และใน
 กฎหมายอาญาที่เขียนไว้เจ็ดล้านไซ่ คำกว้าง ๆ ว่า "เจ้าพนักงาน"
 เจ้าพนักงานที่เราแปลไม่ได้ว่าใครได้ แต่ฉะนั้นถ้อยคำอธิบายตีกรรม
 คำวินิจฉัยท่านเป็นเจ้าพนักงาน แต่เจ้าพนักงานที่เราจะเอาอย่างนั้นจะได้

หรือไม่ว่า นายอำเภอหรือราชตวงประจำจังหวัดก็ได้
 ให้ชัดเจนว่า ผู้ซึ่งมีอาชญากรรมไปรบกวนญาติของนายอำเภอ
 หลวงประจำจังหวัด ให้พักอาศัยใด เช่นนี้ เหมือนดังที่
 คารวกได้ออกอนุญาตอยู่ด้วย การรับเอาธรรมะทางนี้
 นายอำเภอหรือ ราชตวงประจำจังหวัดก็ เป็นเจ้าพนักงาน
 แปลงรูป ให้ คงความนี้ คือ ไปรบกวนราชตวงก็ได้
 ใด อนุญาตให้ ได้ เท่านั้นเขาเห็นว่าหนักการที่เราเดิน
 นพตให้ พงเพื่อให้เห็นว่าหนักการรอนหนักควรรับ นเป็นเหตุ
 เหตุอันซึ่งพุกกันนามกนายนัน ถ้าจะกันแต่กันมากนายนัน
 สืบหลายร้อยประการเหมือนกัน และก็มีเหตุผิดเหมือนกัน
 ฝ่ายค้านอ้างว่า ถ้าขึ้นให้พักแล้วจะไปยังใครร้านนี้ มันช่วย
 ได้แม้แต่ข้อคิดกรรมคารวกเองก็เถอะเมื่อมีไม่โทษมาอาจจะยัง
 ได้ เพราะฉะนั้นเป็นเรื่อง ส่วนตัวอย่าไปพูดถึงว่าไม่โทษมัน
 จะไปยังใคร ๆ เขา เรื่องมันช่วยอะไรกันไม่ได้ เมื่อเรารู้
 ให้บุคคลมีอาชญากรรม ก็ควรให้มีโอกาส ได้ ไซ้ ได้ ในบางกรณี
 คุกท้าย นรภาพเจ้า ขอดวงวอน ท่านสมาชิก และท่านร ูปาด ทั้งหลาย
 การที่เราจะมาตัดสินคดีของเราจนเกินไป และการที่จะลงมคคร
 รือได้ ไปรบกวนแก่เหตุผิดเกิด ขอดอย่าได้ เห็นแก่หน้ากันหรือ
 กันโดย เพราะฉะนั้น ขอดประชุมจงได้ ตั้งใจด้วยความเป็นธรรม
 หลักการนี้ควรแก่ ไรหรือไม่ และที่จะแก่ ไรนั้นกันความแก่

๑๖.๕๘ น.

น.ต. หลวงช้างนาवासวัสดิ์ ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย: คือท่าน สยามชกอุภิปราย เมื่อถน คองการในเรื่องว่า หลกการควรวะเป็นไปตามที่ผู้เสนอได้เสนอมา และเห็นดำฟังคือว่า รัฐบาลหรือสภา ๑ นี้ได้ ออกพระราชบัญญัติ กำหนด ว่าใครเป็นเจ้าของ ที่เป็นการ ต้องหลกการ คอยนิน ข่าพเจ้า ขอบประทาน ขแจ้ง คงน จึงอยู่ผู้เสนอได้ ได้ในหลกการ ว่าเพื่อแก้ ไซพระราชบัญญัติ มาตรา ๓๓๕ ข้อ ๒ นั้นก็ตาม แต่สยามชกในสภา ๑ นี้ ย่อมจะเห็นได้ว่า ท่านผู้ เสนอได้ อุภิปรายขอแก้ คือว่าใน การบ้องกัน ตัว และทวีขัย สัมบัติตามสมควร เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วหลกการนั้นกแก้วรวคนนเอง เพราะฉะนั้นตามที่สยามชกได้อุภิปรายไปนั้นได้ อุภิปรายไปถูกกับประเด็นแล้ว ส่วนที่จะถือว่าสมควรจะไปแก้ ไซเปลี่ยนแปลงกันอย่างไร นั้น ก็ควรจะได้มีความคิดในทั้นว่า จะไปแก้กันได้อย่างไร ส่วนที่ จะไปแปรญัตตินั้นข้าพเจ้าเห็นว่า จะแปรญัตติกันได้ อย่างไร ก็จะได้มีลงไปว่าคุ้มครองแรมแล้วพกได้ ส่วนจะคุ้มครองตาแล้วพกไม่ได้ หรือเงินจำนวนเท่ากันพกได้ เท่าพกไม่ได้ เช่นนั้นก็หาได้ไม่ ส่วน ที่สยามชกอุภิปรายเมื่อถนว่าหลกการนั้นนเป็นการกำหนดตัวเจ้าพนักงาน ผู้อนุญาตแล้วก็เป็นการต้องประสงค์ ข้าพเจ้าขอเรียนในทั้นว่า ถ้า แม้ว่าจะทำเช่นนั้นแล้วหาจำเป็นต้องออกเป็นพระราชบัญญัติไม่ เรา อาจกระทำ ได้ โดยการ ออก พระราชกฤษฎีกา ความคิดในเรื่องนี้

กระทรวงมหาดไทยได้มีอยู่แต่ และนอกจากนั้นได้นำเข้าในที่ประชุม
 ข้าหลวงประจำจังหวัด และที่ประชุมของกระทรวง มหาดไทย แต่
 กระทรวงมหาดไทยไม่ได้ดำเนินการต่อไปนั้น ก็เพราะคำนึงถึงความ
 เด็ดร้อนของราษฎรมากกว่า เพราะเหตุว่าถ้ากระทรวงมหาดไทย
 กำหนดคือเจ้าพนักงานในพระราชกฤษฎีกาเข้าแต่ ไม่มีปัญหาว่าจะ
 เป็นการ ทำความ เด็ดร้อนให้แก่ราษฎรยิ่งกว่าถ้าพระราชบัญญัติ
 มากกว่า ผู้ที่ได้รับอำนาจนั้นก็จะดำเนินการ โดยเคร่งครัดทำการจับกุม
 คุมขังทุกรายไป วิถีปฏิบัติซึ่งเราได้กระทำอยู่ในเวลานี้ ท่านสมาชิก
 ซึ่งได้ออกไปยังท้องที่ต่างๆเห็นได้ว่าเราได้มีมือมีนอยู่แต่ การพ
 ักขังขังนั้นอะไรก็ได้ไปในที่ประชุมนี้ ไม่ได้มีการจับกุมคุมขังอะไรเลย
 เพราะเป็น ปกติประเพณีของบ้านนอก ซึ่งข้าพเจ้าเองก็ทราบอยู่เหมือน
 กัน แต่ถ้าแม้ว่ากำหนดลงไปแต่ จะต้องดำเนินการ โดยเคร่งครัด
 ความระมัดระวังของราษฎรที่มีอยู่แต่ คือไปก็จะมี จะเป็นกร
 เด็ดร้อน ผลที่เราต้องการจะให้คดีจะเป็นความเด็ดร้อนจึงได้ร
 คอยความคำวินิจฉัยเพื่อศึกษาต่อไป เหตุที่กล่าวนี้ไม่ควรรับร่างพระ
 ราชบัญญัติไว้พิจารณาใน ข้าพเจ้าวิตกในความดำดุดันคือ ถ้า
 กฎหมายนี้ ได้ ออกไปในรูปนี้แล้ว ท่านจะไปแปรญัตติอย่างไรก็ไม่
 สามารถจะควบคุมไปได้ทุกกรณี ก็เมื่อท่านวางหลักการกว้าง ๆ เช่น
 นี้แล้วท่านจะรู้หรือว่าราษฎรทุกคนได้กฎหมายดีก็หาไม่ และหาใคร
 กฎหมายทุกคนไม่ นอกจากนั้นเจ้าหน้าที่ในการใช้ดุลยพินิจก็อาจจะใช้

คุยพินิจเหมือนกัน กฎหมายออกไปเช่นพระราชฎีกาก็ถือว่าตนสามารถ
 พกอาวุธขึ้นได้ โดยในกฎหมายอนุญาตแต่ก็ไปพกเข้า การที่สมควร
 ไม่สมควรเพียงไหนก็ได้กระทำกันจึงเป็นการขอให้ ราชฎีกกระทำมิด
 หมายแทน ถ้าเมื่อเช่นนั้นแล้วก็ควรที่จะแก้กฎหมายลักษณะอาญาเสีย
 ให้หมด ความจริงในเรื่องนี้ข้าพเจ้าขอโทษที่ไม่ได้ แกลงในเบื้องต้น
 ซึ่งได้ตั้งใจมาเหมือนกัน ความจริง กฎหมายลักษณะ อาญามีที่ตาย
 มาตราที่กล่าวถึงสมควร คือคำว่า “สมควร” แต่ขอให้ท่านดูว่า
 ในกฎหมายลักษณะอาญาที่กล่าวถึงคำว่า “สมควร” นั้นได้มีกล่าว
 ไว้ในข้อยกเว้น คือเหตุสมควรยกเว้นอย่างไร ไม่ยกเว้นอย่างไร
 แต่ข้อนี้หาใช่เป็นเช่นนั้นไม่ สมควรหรือไม่นั้นได้บัญญัติไว้ ในกรณี
 ว่าจะเอาโทษหรือไม่เอาโทษ ซึ่งตามบัญญัติ เช่นนั้นแล้ว ก็จะเป็นอัน
 ตรายมาก นอกจากนั้นข้าพเจ้าก็กล่าวว่าการขออนุญาตให้มีและการ
 ขออนุญาตให้ ใช้นั้นก็ควรที่จะอยู่ในบังคับของการพกอาวุธ หรือเกี่ยว
 กับหลักในเรื่องความปลอดภัยของสาธารณชน ไม่ได้หมายความว่า
 เราอนุญาตให้มีให้ ไร้แล้ว ไม่คำนึงถึงความปลอดภัยของสาธารณ
 ชนแต่ก็เพียงแต่หาไม่ นอกจากนั้นข้าพเจ้าขอสนับสนุนว่าวิธีการสอบ
 ดงว่าใครจะสมควรมีอาวุธขึ้นได้หรือไม่นั้น เราไม่สามารถที่จะทำ
 อย่างเคร่งครัดได้ ในสมัยที่แลดูมาเท่าที่ข้าพเจ้าทำได้ คนซึ่งต้อง
 โทษอาญามาแล้วก็ประสงค์อยากจะให้ขออนุญาตมีขึ้นได้ ดังนั้นเมื่อนั้น
 และได้ รั่วรัองว่าพนักงานเจ้าหน้าที่เคร่งครัดกวดขันในการให้ มีอาวุธ

บินเกินไป เพราะฉะนั้นในทางปฏิบัติกฎหมายที่เราออกจึงได้เพดา
 ลงมา แต่การปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ของเราได้เพดาลงมา ทั้งที่ได้
 กีดกันแล้ว เช่นถ้าประสงค์จะมีอาชญากรรมแล้ว ขอให้มันหลักฐาน มีคำ
 รับรองของกำนันผู้ใหญ่บ้าน นี่จะเห็นได้ว่าเป็นประกันไม่เพียงพอ
 ว่าในการที่จะให้คนมีอาชญากรรมได้แล้ว ก็สมควร จะให้มีการพักอาชญา
 คุก มีบางท่านได้กล่าวถึงความปลอดภัยว่า เป็นยอดปรารถนาของคน
 ทั่วไปนั้น ข้าพเจ้าก็ยอมรับ แต่ว่าการปลอดภัยนั้นสมควรจะให้รัฐ
 เป็นผู้รักษา ถ้าจะให้ความปลอดภัยนั้นบุคคลเป็นผู้รักษาแล้ว เราก็
 จะต้องกลับไปสู่สมัยโบราณซึ่งใครมีอาชญากรรมก็ฆ่านั่นเอง และ
 นอกจากนั้นข้าพเจ้ายังเห็นไปในเรื่องที่ทำมา สมาชิกได้ เสนอมาแล้ว
 คือในเรื่อง เหตุผลต่าง ๆ ข้าพเจ้า ขอสนับสนุน อีก หนึ่ง และ
 นอกจากนั้นข้าพเจ้าขอให้ข้อสังเกตว่า ในเรื่องเสรีภาพที่เราจะคำนึง
 นั้น เราจะต้องคำนึงถึงเสรีภาพของบุคคลอื่น ๆ ด้วย ถ้าเรากำหนด
 เสรีภาพของบุคคลหนึ่งโดยไม่คำนึงถึง เสรีภาพของบุคคล หนึ่งใหญ่แล้ว
 ข้าพเจ้าก็เห็นว่าเราจะเดินทางผิด และนอกจากนั้นเท่าที่อภิปรายกันมา
 กำนันสมาชิกหนึ่งอีกว่า ที่ประชุมนี้จะลงมติไปในทางไม่รับหลักการ
 ข้าพเจ้าเองก็อยากจะพูดว่า การที่จะลงมติอะไรไปนั้น ก็ย่อมเป็นไป
 ตามความความคิดเห็นของเขาว่า จะสมควรหรือไม่ มิใช่ว่าจะเป็น
 ร่างของรัฐสภาแต่จะคัดค้านเสมอไป หรือเป็นร่างของสมาชิกแล้ว
 ควรจะสนับสนุนเสมอไปนั้น นั้นเป็นงานของเขาเอง ถ้าคิดแล้วควร
 สนับสนุน และถ้าไม่คิดแล้วก็ควรคัดค้าน

๑๗.๐๗ น.

นายสว่าง สนิทพันธุ์ (สุพรรณบุรี) : ตามที่ข้าพเจ้าได้
 เสนอญัตตินี้มาและได้ฟังทางฝ่ายกตัญญูทุกคนกตัญญูมา มีความ
 เกรงกลัวในเรื่องที่จะมีบุคคลพลกฏอาวูบขึ้นเป็นจำนวนมาก เดิมชนหนึ่งว่า
 ในโลกเรามีแต่อาวูบขึ้นอย่างเดียวกันนทเป็นเครื่องประหัตประหาร
 แต่ท่านหาได้บอกถึงว่าสิ่งอื่น ๆ ที่ประหัตประหารตายได้ ยิ่งกว่านั้น
 มาก เพราะฉะนั้นท่านจะต้องห้ามมีศ พรา ๓ ขา ขวาน เดี่ยวด้วยดี ทำ
 ไม่จึงต้องห้ามแต่อาวูบขึ้นเท่านั้น ก็เมื่อเราอนุญาตให้เขามีและจก
 เบียนได้ แต่เราไม่อนุญาตให้เขาใช้ ได้มิจะเป็นการหลอกลวงเขาไป
 หรือมิเป็นการหลอกลวงให้เขาต้องเสียค่าธรรมเนียมหรือ ถ้าเช่นนั้น
 ข้าพเจ้าเห็นว่า เมื่อจะเป็นการรักษาไม่ไหว ก็ควรที่จะเลิกพระราช
 บัญญัติอนุญาตให้มีอาวูบขึ้นเสียยังจะดีกว่า แต่อย่างไรก็ตามนี้
 พุทกนถถึงเรื่องเฉพาะเพียงว่าจะรับหลักการหรือไม่เท่านั้น แต่ยังหา
 ได้วินิจฉัยถึงในข้อที่ว่า ถ้อยคำในกรรณที่เราจะใช้ ในร่างหรือในกฎ
 หมายที่จะเขียนนั้น ควรจะเขียนอย่างไรจึงจะเหมาะสม นั้นข้าพเจ้า
 เห็นว่าไม่ใช่หน้าที่ในฉนั้น หน้าที่ในฉนั้นจะรับหลักการหรือไม่เท่านั้น
 จะเขียนอย่างไร จึงจะเหมาะสม นั้นข้าพเจ้า เห็นว่าเป็นหน้าที่ใน
 กรรมาธิการมากกว่า ถ้าสมาชิกหนึ่งผู้ใดเห็นว่าถ้อยคำไหนไม่เหมาะสม
 ก็อาจจะแปรญัตติได้ สำหรับข้าพเจ้าเองไม่เป็นผู้ที่มีความชำนาญ
 หรือเป็นปรัญญาอะไร แต่การที่ข้าพเจ้าเสนอมานี้เพราะเห็นออกราช-

ฆรนั้นเอง จึงได้เสนอเข้ามา และตั้งที่ราชเจ้าได้พิเคราะห์แล้วว่าแม่
 กฎหมายบทนี้จะอนุญาตให้บุคคลพาอาวูบีนขาดไปได้ ก็แต่เฉพาะ
 สำหรับในการดำรงค์และบังคับเท่านั้น ส่วนนั้นขาดลงเราจะเข้าไปใน
 การบ่งกนคหวหรือทรัพย์สินสมบัติ กฎหมายบทนั้นก็เป็นที่ของได้เหมือน
 กัน เมื่อเช่นนี้ราชเจ้าจึงเห็นจำเป็นจะต้องแก้ไขความที่ราชเจ้าได้กล่าว
 แล้ว ส่วนในเรื่องที่ว่าถ้าหากเราจะอนุญาตให้พกได้แล้ว อาจจะมีการ
 พกปืนกันและกระทั่วไป ตามถนนหนทางไม่ว่าที่ใดนั้นท่านไม่ได้พิเคราะห์
 ในเหตุผลที่ราชเจ้าได้กล่าวไว้ ราชเจ้าได้กล่าวในเหตุผลว่าจะเอาไปได้
 เฉพาะในทางและที่ซึ่งไม่ปลอดภัยเท่านั้น ราชเจ้าได้กล่าวด้วยอย่าง
 เช่นในสภาอันเป็นต้นก็ไม่สมควรจะพกเข้ามา เพราะมีตำรวจศกษา
 ได้ระมัดระวังอยู่แล้ว หรือเราไปในที่ชุมนุมชนต่าง ๆ ก็ไม่น่าจะพกไป
 ส่วนการที่จะสมควรแต่ไหนไม่สมควรแต่ไหน เป็นหน้าที่ของศาลจะ
 วินิจฉัย แต่ที่ท่านรัฐมนตรีผู้หนึ่งเกรงว่า ถ้าบัญญัติได้เช่นนั้นจะเป็น
 การกว้างขวางเกินไป นั้นราชเจ้าไม่เห็นด้วย เพราะกฎหมายทุกบท
 ย่อมจะต้องแกว่งได้ ย่อมจะต้องกว้างขวางเสมอ ท่านต้องพินิจดูดีว่า
 บทไหนที่ไม่กว้างขวางบ้าง ที่สุดการจะให้ตั้งโทษเช่นว่า สุดแท้แต่จะ
 ลงโทษสถานหนึ่งสถานใดหรือทั้งสามสถาน ถ้าไม่เป็นเช่นนั้นจะเรียก
 ว่าให้สิทธิเสรีภาพแก่ผู้พิพากษาในการพิจารณาคดีได้ อย่างไรก็ตาม
 ไม่สมควรที่กฎหมายรัฐธรรมนูญได้กำหนดไว้ แต่อย่างไรก็ตามยังมี
 เจ้าหน้าที่โดยเฉพาะตำรวจ อดิกไปว่า อาจจะมีเหตุภัยอันตรายใหญ่

นี่ ข้าพเจ้าก็เห็นว่า เป็นไปไม่ได้เหมือนกัน เพราะได้กล่าวแต่ใน
เหตุผลว่าจะให้พักไปได้ ในที่ซึ่งไม่น่าจะปลอดภัยเท่านั้น คำว่า “ไม่
น่าปลอดภัย” นั้น ไม่ต้องอธิบายก็ย่อมทราบกันแล้ว แต่อย่างไร
ก็คิดว่าข้าพเจ้าเด่นมานานก็เพราะหวังดีต่อราษฎร และต่อข้าพเจ้าเคยได้รับ
ความลำบากตรากตรำในเรื่องใช้ บั้นมาแต่เหมือนกัน เช่นการนำ
ร่องไปค้าตามสถานที่ต่าง ๆ เวลานี้จะไปที่ไหนก็ต้องมีทางหลวง มี
ที่ประชุมชน เพราะคามชนบทต่าง ๆ ย่อมมีคนลาด มีถนนหลวง มี
ที่ประชุมชน เพราะฉะนั้นการที่จะให้มีอาชญากรรมเช่นนั้นไม่เกิดผลโดย
ถ้าหากเราจะบัญญัติตายตัวลงไปเกรงว่าจะเป็นที่ให้กะทบกระเทือน
ถึงคน หมู่มาก แต่ ตามที่ รัฐมนตรีมหาดไทยได้รับรอง ว่า จะยอม
ให้ข้าหลวงประจำจังหวัด หรือนายอำเภอมีอำนาจออกใบอนุญาตให้
แก่บุคคลหนึ่งใดได้ตามสมควรเช่นนั้น เมื่อท่านรับรองเช่นนั้นแล้วก็ขอ
ขอบพระคุณเป็นอย่างยิ่ง สมประสงค์ ที่ข้าพเจ้าได้เสนอกฎหมายมา
แล้ว ถึงแม้จะไม่ได้ออกกฎหมายไปก็ตาม ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นว่า
รัฐบาลนั้นก็มั่นใจเป็นนักกีฬาเหมือนกัน ไม่ใช่ว่าสมาชิกลงอะไร
มากค่านับกันไป เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอถอนญัตตินี้เสีย

๑๗.๑๓ น.

ประธานสภาฯ: เมื่อเจ้า รองผู้เด่นขอถอน เมื่อมีผู้ใดคัด
ค้าน ท่านจะพูดอย่างไร

นายฉ่ำ จรรย์เนตร์ (นครศรีธรรมราช): ข้าพเจ้ากราบแล้ว
ว่าเจ้าของชวดอน แต่อยากจะเรียนประธานสภาฯ ดักหน่อย.....

ประธานสภาฯ: ไม่เรียนละ

นายฉ่ำ จรรย์เนตร์ (นครศรีธรรมราช): คือว่ารู้ดีว่าแบบ
ฝึกหัดทั้งเทศมาซิกเดนมานัน รู้ดีว่าเป็นโรงเรียน ไม่ใช่โรงเรียน
เป็นสภาฯ

นายเทพ โชตินุชิต (สุโขทัย): ความจริงที่ส่งมาซิกผู้นั้น
ตอนไปนั้น ข้าพเจ้าได้อภิปรายไว้ก่อนว่า ถ้ารัฐมนตรีมหาดไทยจะ
กรุณา เราก็คงจะตกลงกันได้ตั้งที่ข้าพเจ้าได้เรียนไว้ ที่นั่นเมื่อเป็น
ความประสงค์ของสมาชิกผู้นั้นแล้ว ข้าพเจ้าตั้งดีว่าท่านรัฐมนตรี
มหาดไทยรับรองหรือเปล่านั้นจะทำตามตั้งนั้น ถ้าหากว่าไม่ใช่ตั้งนั้น
แล้ว ข้าพเจ้าเกรงว่าสมาชิกผู้นั้นเข้าใจผิดในเรื่องนี้.....

ประธานสภาฯ: ไม่ใช่เจ้าของญัตติเขาเข้าใจเช่นนั้นแล้ว ถ้า
ท่านจะคัดค้านละก็ได้

นายเทพ โชตินุชิต (สุโขทัย): ขอท่านประธานฯ ได้โปรด
ถามรัฐมนตรีมหาดไทยดู

ประธานสภาฯ: ข้าพเจ้าจะถามว่าใครจะคัดค้านหรือไม่ดีกว่า

๑๗.๑๔ น.

นายสว่าง สนิทพันธุ์ (สุพรรณบุรี): ตามที่ข้าพเจ้าขอ

ถอนญัตติกโดยข้าพเจ้าเข้าใจว่า ท่านรัฐมนตรีมหาดไทยยอมรับรอง
 ว่าจะให้ ข้าหลวงประจำจังหวัด และ นายอำเภอ ออก หนังสือ อนุญาตให้
 บุคคลเป็นพิเศษพลอาวูบีนได้ ข้าพเจ้าจึงขอถอน เพราะฉะนั้นเมื่อ
 ยังมีสมาชิกของใจอยู่ ข้าพเจ้าอยากจะขอให้ท่านประธานฯ ได้ ไปรท
 กามรัฐมนตรีมหาดไทยสักหน่อย

น.ต. หลวงขำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
 มหาดไทย: ข้าพเจ้าไม่ได้ให้คำรับรองเช่นนั้น ข้าพเจ้าได้บอกท่านใน
 การที่จะระบุตัวลงไปว่า ใคร เป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ตาม มาตรา ๓๓๕
 อนุมาตรา ๒ นั้น สันนิษฐานจะทำเป็น พระราชกฤษฎีกา และ กระทรวง
 มหาดไทยได้ มีความคิดที่จะทำเช่นนั้น ได้มีการประชุมข้าหลวงประจำ
 จังหวัดและได้มีการประชุมในที่ประชุมของกระทรวง ในที่สุดเห็น
 ว่าถ้าเราจะกระทำเช่นนั้นแล้ว แทนที่จะเกิดผลดี แก่ราษฎร กลับจะ
 เป็นผลร้ายแก่ราษฎร เราจึงไม่ได้กระทำ และในทางปฏิบัติแล้ว ทาง
 อำเภอที่ย่อมจะอนุญาตได้เหมือนกัน

๑๗.๑๖น.

นายฉ่ำ จิวสเนตรี (นครศรีธรรมราช): ร่างกฎหมาย
 ฉะนั้นที่สมาชิกเสนอเข้ามานั้น หวังดีเหลือเกินที่จะให้ได้รับภาพกับ
 ราษฎร แต่ว่าถ้าจะมองโดยละเอียดซำบซั้ง แล้วไม่มีประโยชน์อะไร
 เลยท่าน ไม่มีประโยชน์จริง ๆ เพราะเหตุใด เพราะเหตุว่าให้ได้รับภาพ
 แก่พลเมืองจนเกินไป จนเกินขอบเขตฯ ไปท่าน

ประธานสภาฯ : ไม่ใช่ ท่านพูดนอกเรื่องเสียแล้ว

นายฉ่ำ จิวส์เนตร์ (นครคีรีธรรมราช) : ข้าพเจ้าอยากจะให้ตั้งมติเสียโดยเร็ว แต่ก่อนจะลงมติอยากจะพูดเล็กน้อย.....

ประธานสภาฯ : ไม่ได้ นั่งตงก่อน ข้าพเจ้าขึ้นแล้ว ท่านต้องนั่งตง เคียงข้างเจ้าของชดถอนแล้ว มีปัญหาว่าใครจะกักกันไม่ให้ถอนเท่านั้น

๑๗.๑๗ น.

นายทองอยู่ พุฒพัฒน์ (ธนบุรี) : เจ้าของเราชดถอนไปเพราะเข้าใจผิด.....

ประธานสภาฯ : ข้าพเจ้าจะให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรให้ผู้เสด็จชดถอนไป ขอให้ไปรตยกม้อชั้น

ตมาชิกยกม้อ ๑๕ ท่าน

ประธานสภาฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย คือไม่ยอมให้ถอน ขอให้ไปรตยกม้อชั้น

มีตมาชิกยกม้อ ๒๕ ท่าน

ประธานสภาฯ : เป็นอันว่าที่ประชุม อนุญาตให้ถอนพระราชบัญญัตินี้ไปตามคำขอ คือไปนั้นจะมีการประชุมภายใน เพราะฉะนั้นผู้ที่ไม่เกี่ยวข้องขอเชิญออก

เลิกประชุมเวลา ๑๗.๑๗ นาฬิกา

สุธรรมวินิจฉัย
 วรรณการบัญชา
 อรุณ ทองบั้งโชติ
 สุนทรเทพหัสดิน
 บรรณ สวันตร์ฉฉัย
 ทองอยู่ พุฒพัฒน์
 สอน พงศ์สุวรรณ
 เสงยม เจริญฮวด
 ทองสับ สุภะมาร์ค

ตรวจแก้ ๒๓/๓๐/๘๐

วิทร

รองประธานคนที่ ๓ (ตงนามแทน)

สนิท ศิวนวนล
 ประเสริฐ ปัทมะสุคนธ์
 บุญช่วย สคนธมิตร
 ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ
 นายศิริ อินทร
 ถิน จุฑะรพ
 นายสุนันท์ ลีพลากร
 ประเทือง อินทร
 ผู้ตรวจรายงานการประชุม

กหกรรมบดี

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

พิมพ์ที่กองการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร